

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 5, 2024

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1379](#) 21-05-2024

Verdeling huwelijksgemeenschap na scheiding conform convenant en verevening pensioen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3370](#) 16-05-2024

Levensloopregeling is verknocht aan de man

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3187](#) 07-05-2024

Hoogte te verevenen pensioen in eigen beheer om af te storten

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:628](#) 30-04-2024

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige verplichtingen jegens werkneemster; niet voor pensioenpremies

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:464](#) 19-03-2024

Advocatenkantoor moet gebruikelijke pensioenvoorziening treffen voor advocaat-stagiair

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:510](#) 05-03-2024

Aftopping in sociaal plan vormt geen verboden leeftijdsonderscheid

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:3127](#) 23-05-2024

Geen afkoelingsperiode WHOA bij premievordering pensioenfonds

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2637](#) 23-05-2024

Ontbinding arbeidsovereenkomst met toekenning billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:2735](#) 16-05-2024

Ontslag statutair bestuurder ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding en pensioenbijdrage verschuldigd

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2532](#) 15-05-2024

Echtscheiding met verrekening conform huwelijkse voorwaarden en pensioenverevening

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:2896](#) 10-05-2024

Echtscheiding: verdeling deels naar Nederlands en deels naar Israëliisch recht: pensioenverevening en afwikkeling Israëliisch pensioen.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2391](#) 08-05-2024

Ernstig verwijtbaar ontslag: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:7177](#) 08-05-2024

Rechtbank gelast verdeling na scheiding, verevening buitenlands pensioen

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2281](#) 01-05-2024

Wijziging onvoorwaardelijke naar voorwaardelijke indexatie ABP niet in strijd met eigendomsrecht

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:3029](#) 01-05-2024

Vaststelling alimentatie na scheiding, verdeling gemeenschap en verevening pensioen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:2818](#) 30-04-2024

Werkloosheidsuitkering terecht verlaagd wegens aanwezige pensioenuitkering

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2024:992](#) 08-05-2024

Verhoging ongemaximeerd WIA-dagloon heeft geen gevolg voor IVA-uitkering, wel voor ABP-pensioen

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2024:794](#) 26-04-2024

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen juist vastgesteld

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2023:328](#) 26-04-2023

Brief over stopzetting pensioen ex-Statelid Aruba niet gericht op rechtsgevolg en geen besluit

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2023:329](#) 26-04-2023

Brief over stopzetting pensioen ex-Statelid Aruba niet gericht op rechtsgevolg en geen besluit

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2023:330](#) 26-04-2023

Brief over stopzetting pensioen ex-Statelid Aruba niet gericht op rechtsgevolg en geen besluit

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2023:41](#) 17-04-2023

Aanstelling als ambtenaar en deelneming in pensioenfonds niet eerder dan per 1 december 2021

RECHTSPRAAK

Brief over stopzetting pensioen ex-Statelid Aruba niet gericht op rechtsgevolg en geen besluit

Geschil over het pensioen van een ex-Statelid van Aruba. Zijn pensioen is bij brief van 5 maart 2021 stopgezet per 1 februari 2021 omdat zijn inkomen uit Landskas meer bedraagt dan zijn pensioen. Het gerecht oordeelt dat de brief van 5 maart 2021, gelet op de bewoordingen daarvan, niet op enig rechtsgevolg is gericht en aldus geen beschikking in de zin van de Lar behelst. Bij deze brief wordt appellant slechts geïnformeerd dat vanwege de constatering dat de uit de Landsverordening voorziening gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden (Lvgpan) voorvloeiende verplichtingen niet zijn nageleefd, de pensioenbetalingen feitelijk zullen worden stopgezet. Anders dan appellant betoogt, behelst de brief, gegeven de bewoordingen daarvan, geen beslissing over het aan appellant toe te kennen pensioenbedrag noch een over de terugvordering van het te veel ontvangen pensioen.

Bij landsbesluit van 23 oktober 2009 is aan appellant met ingang van 2 december 2008 een pensioen als gewezen lid der Staten van Aruba en duurtetoeslag op grond van de Pensioenverordening leden der Staten toegekend.

Bij brief van 5 maart 2021 hebben verweerders aan appellant bericht dat zijn pensioen met ingang van 1 februari 2021 wordt stopgezet, aangezien het inkomen dat appellant uit Landskas geniet meer bedraagt dan het pensioen. Ook is appellant daarbij in de gelegenheid gesteld om het tegendeel te bewijzen.

Op 6 en 14 april 2021 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij advies van 18 oktober 2021 heeft het Departamento di Recurso Humano (DRH) de minister

van Financiën, Economische Zaken en Cultuur geadviseerd om het aan appellant toegekende pensioen met ingang van 1 maart 2009 te wijzigen naar nihil, en om het door appellant te veel genoten pensioen terug te vorderen.

Bij landsbesluit van 4 november 2021 is conform het advies van het DRH besloten. Hiertegen heeft appellant op 15 december 2021 bezwaar gemaakt. Bij landsbesluit van 13 oktober 2022 is aan appellant met ingang van 2 december 2022 eervol ontslag uit overheidsdienst verleend wegen het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd.

Daargelaten de vraag of verweerders bevoegd zijn om ter zake te beschikken, is het gerecht van oordeel dat voormelde brief van 5 maart 2021, gelet op de bewoordingen daarvan, niet op enig rechtsgevolg is gericht en aldus geen beschikking in de zin van de Lar behelst. Bij deze brief wordt appellant slechts geïnformeerd dat vanwege de constatering dat de uit de Landsverordening voorziening gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden (Lvgpan) voorvloeiende verplichtingen niet zijn nageleefd, de pensioenbetalingen feitelijk zullen worden stopgezet. Anders dan appellant betoogt, behelst de brief, gegeven de bewoordingen daarvan, geen beslissing over het aan appellant toe te kennen pensioenbedrag noch een over de terugvordering van het te veel ontvangen pensioen. Daarover heeft de Gouverneur bovendien bij landsbesluit van 4 november 2021 beslist, tegen welke beslissing appellant rechtsmiddelen heeft aangewend. Voor zover verweerders in de brief van 5 maart 2021 – ten onrechte – een bezwaarclausule hebben opgenomen, maakt dit het voorgaande niet anders. Onder deze omstandigheden hebben verweerders de bezwaren van appellant van 6 en 14 april 2021 ten onrechte niet niet-ontvankelijk verklaard, zodat het beroep van appellant in zoverre gegrond is.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 26-04-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2023:330

Zaaknummer: AUA202203679

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: M.H.J. Kock en Y.F.M. Kaarsbaan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Brief over stopzetting pensioen ex-Statelid Aruba niet gericht op rechtsgevolg en geen besluit

Geschil over het pensioen van een ex-Statelid van Aruba. Zijn pensioen is bij brief van 5 maart 2021 stopgezet per 1 februari 2021 omdat zijn inkomen uit Landskas meer bedraagt dan zijn pensioen. Het gerecht oordeelt dat de brief van 5 maart 2021, gelet op de bewoordingen daarvan, niet op enig rechtsgevolg is gericht en aldus geen beschikking in de zin van de Lar behelst. Bij deze brief wordt appellant slechts geïnformeerd dat vanwege de constatering dat de uit de Landsverordening voorziening gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden (Lvgpan) voorvloeiende verplichtingen niet zijn nageleefd, de pensioenbetalingen feitelijk zullen worden stopgezet. Anders dan appellant betoogt, behelst de brief, gegeven de bewoordingen daarvan, geen beslissing over het aan appellant toe te kennen pensioenbedrag noch een over de terugvordering van het te veel ontvangen pensioen.

Bij landsbesluit van 23 oktober 2009 is aan appellant met ingang van 22 april 2009 een pensioen als gewezen lid der Staten van Aruba en duurtetoeslag op grond van de Pensioenverordening leden der Staten toegekend. Bij brief van 5 maart 2021 hebben verweerders aan appellant bericht dat zijn pensioen met ingang van 1 februari 2021 wordt stopgezet, aangezien het inkomen dat appellant uit Landskas geniet meer bedraagt dan het pensioen. Ook is appellant daarbij in de gelegenheid gesteld om het tegendeel te bewijzen.

Op 6 en 14 april 2021 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij advies van 18 oktober 2021 heeft het Departamento di Recurso Humano (DRH) de minister van Financiën, Economische Zaken en Cultuur geadviseerd om het aan appellant toegekende pensioen met ingang van 1 maart 2009 te wijzigen naar nihil, en om het door appellant te veel

genoten pensioen terug te vorderen. Bij landsbesluit van 4 november 2021 is conform het advies van het DRH besloten. Hiertegen heeft appellant op 15 december 2021 bezwaar gemaakt.

Daargelaten de vraag of verweerders bevoegd zijn om ter zake te beschikken, is het gerecht van oordeel dat voormelde brief van 5 maart 2021, gelet op de bewoordingen daarvan, niet op enig rechtsgevolg is gericht en aldus geen beschikking in de zin van de Lar behelst. Bij deze brief wordt appellant slechts geïnformeerd dat vanwege de constatering dat de uit de Landsverordening voorziening gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden (Lvgpan) voortvloeiende verplichtingen niet zijn nageleefd, de pensioenbetalingen feitelijk zullen worden stopgezet. Anders dan appellant betoogt, behelst de brief, gegeven de bewoordingen daarvan, geen beslissing over het aan appellant toe te kennen pensioenbedrag noch een over de terugvordering van het te veel ontvangen pensioen. Daarover heeft de Gouverneur bovendien bij landsbesluit van 4 november 2021 beslist, tegen welke beslissing appellant rechtsmiddelen heeft aangewend. Voor zover verweerders in de brief van 5 maart 2021 – ten onrechte – een bezwaarclausule hebben opgenomen, maakt dit het voorgaande niet anders. Onder deze omstandigheden hebben verweerders de bezwaren van appellant van 6 en 14 april 2021 ten onrechte niet niet-ontvankelijk verklaard, zodat het beroep van appellant in zoverre gegrond is.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 26-04-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2023:329

Zaaknummer: AUA202203681

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: M.H.J. Kock en Y.F.M. Kaarsbaan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Brief over stopzetting pensioen ex-Statelid Aruba niet gericht op rechtsgevolg en geen besluit

Geschil over het pensioen van een ex-Statelid van Aruba. Zijn pensioen is bij brief van 5 maart 2021 stopgezet per 1 februari 2021 omdat zijn inkomen uit Landskas meer bedraagt dan zijn pensioen. Het gerecht oordeelt dat de brief van 5 maart 2021, gelet op de bewoordingen daarvan, niet op enig rechtsgevolg is gericht en aldus geen beschikking in de zin van de Lar behelst. Bij deze brief wordt appellant slechts geïnformeerd dat vanwege de constatering dat de uit de Landsverordening voorziening gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden (Lvgpan) voorvloeiende verplichtingen niet zijn nageleefd, de pensioenbetalingen feitelijk zullen worden stopgezet. Anders dan appellant betoogt, behelst de brief, gegeven de bewoordingen daarvan, geen beslissing over het aan appellant toe te kennen pensioenbedrag noch een over de terugvordering van het te veel ontvangen pensioen.

Bij landsbesluit van 23 oktober 2009 is aan appellant met ingang van 5 mei 2007 een pensioen als gewezen lid der Staten van Aruba en duurtetoeslag op grond van de Pensioenverordening leden der Staten toegekend.

Bij brief van 5 maart 2021 hebben verweerders aan appellant bericht dat zijn pensioen met ingang van 1 februari 2021 wordt stopgezet, aangezien het inkomen dat appellant uit Landskas geniet meer bedraagt dan het pensioen. Ook is appellant daarbij in de gelegenheid gesteld om het tegendeel te bewijzen.

Op 6 en 14 april 2021 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt. Bij advies van 18 oktober 2021 heeft het Departamento di Recurso Humano (DRH) de minister van Financiën, Economische Zaken en Cultuur geadviseerd om het aan appellant toegekende pensioen met

ingang van 1 maart 2009 te wijzigen naar nihil, en om het door appellant te veel genoten pensioen terug te vorderen.

Bij landsbesluit van 4 november 2021 is conform het advies van het DRH besloten. Hiertegen heeft appellant op 15 december 2021 bezwaar gemaakt.

Daargelaten de vraag of verweerders bevoegd zijn om ter zake te beschikken, is het gerecht van oordeel dat voormelde brief van 5 maart 2021, gelet op de bewoordingen daarvan, niet op enig rechtsgevolg is gericht en aldus geen beschikking in de zin van de Lar behelst. Bij deze brief wordt appellant slechts geïnformeerd dat vanwege de constatering dat de uit de Landsverordening voorziening gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden (Lvgpan) voorvloeiende verplichtingen niet zijn nageleefd, de pensioenbetalingen feitelijk zullen worden stopgezet. Anders dan appellant betoogt, behelst de brief, gegeven de bewoordingen daarvan, geen beslissing over het aan appellant toe te kennen pensioenbedrag noch een over de terugvordering van het te veel ontvangen pensioen. Daarover heeft de Gouverneur bovendien bij landsbesluit van 4 november 2021 beslist, tegen welke beslissing appellant rechtsmiddelen heeft aangewend. Voor zover verweerders in de brief van 5 maart 2021 – ten onrechte – een bezwaarclausule hebben opgenomen, maakt dit het voorgaande niet anders. Onder deze omstandigheden hebben verweerders de bezwaren van appellant van 6 en 14 april 2021 ten onrechte niet niet-ontvankelijk verklaard, zodat het beroep van appellant in zoverre gegrond is.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 26-04-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2023:328

Zaaknummer: AUA20220368

Rechters: M.E.B. de Haseth

Advocaten: M.H.J. Kock en Y.F.M. Kaarsbaan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aanstelling als ambtenaar en deelneming in pensioenfonds niet eerder dan per 1 december 2021

Dit geschil gaat over de vraag vanaf welk moment een Arubaanse ambtenaar mocht deelnemen aan de pensioenregeling van het pensioenfonds. Het besluit is genomen om dat te doen per 1 december 2021. Volgens de ambtenaar was hij eerder al aangesteld en mocht hij daarom eerder deelnemen. Het gerecht wijst zijn bezwaar af.

Klager was van 7 april 1997 tot 5 augustus 2005 op basis van een arbeidscontract werkzaam bij Defensie. Met ingang van 5 augustus 2005 is klager in dienst genomen en tewerkgesteld bij de [overheidsinstelling]. Bij Landsbesluit van 10 december 2008 no. 21, is klager, in zijn hoedanigheid van ambtenaar, met ingang van die datum, aangewezen als ambtenaar die belast is met het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de Ltuv. Bij Landsbesluiten van 5 oktober 2012 no. 4 en 14 augustus 2013 no. 17 heeft verweerder vastgelegd dat klager met ingang van 1 december 2011 is overgeplaatst en bij Landsbesluiten van 12 januari 2015 no. 11 en 7 maart 2016 no. 13, heeft verweerder besloten om klager met ingang van 1 december 2013 te bevorderen naar de rang van commies 1ste klasse (schaal 8). Bij ongedateerde brief, met kenmerk [kenmerk], heeft de minister van Algemene Zaken, Innovatie, Overheidsorganisatie, Infrastructuur en Ruimtelijke Ordening klager onder andere bericht dat de ministerraad in de vergadering van 5 november 2021 heeft besloten hem aan te stellen als ambtenaar in vaste dienst.

Bij het bestreden landsbesluit is klager met ingang van 1 december 2021 aangesteld als ambtenaar in vaste dienst, en opgenomen als deelnemer in het pensioenfonds.

Voor zover hier van belang bepaalt artikel 1, eerste lid van de Landsverordening materieel ambtenarenrecht (Lma) dat ambtenaar in de zin van deze landsverordening is hij die door het bevoegde gezag is benoemd of aangesteld in openbare dienst om in Aruba werkzaam te zijn. Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Lma geschiedt aanstelling in vaste of in tijdelijke dienst.

Ingevolge artikel 2 van het Pensioenreglement NPR 2014, is deelnemer aan de in dit

Pensioenreglement opgenomen pensioenregeling de werknemer, mits de werknemer als deelnemer door het bevoegde gezag bij het Algemeen Pensioenfonds van Aruba (APFA) is aangemeld. Ingevolge artikel 3 is – voor zover hier van belang – werknemer, de ambtenaar in de zin van de Lma.

Klager is het niet eens met de beslissing om hem pas met ingang van 1 december 2021 als ambtenaar in vaste dienst aan te stellen en hem vanaf dat moment als deelnemer in het pensioenfonds op te nemen. Hij heeft aangevoerd, dat verweerder bij Landsbesluit van 10 december 2008 reeds heeft besloten hem, in zijn hoedanigheid van ambtenaar, met ingang van 10 december 2008 aan te wijzen als ambtenaar die belast is met het toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de Landsverordening toelating, uitzetting en verwijdering (LtuV). Dit betekent, aldus klager, dat hij in ieder geval vanaf die datum is aangesteld als ambtenaar. Naar het oordeel van het gerecht is onvoldoende gebleken dat er bij verweerder de duidelijke bedoeling bestond klager eerder dan 1 december 2021 als ambtenaar aan te stellen. Zo is niet gebleken dat de betreffende minister het voor aanstelling vereiste advies aan verweerder heeft uitgebracht, terwijl evenmin is gebleken dat enige besluitvorming of voorbereiding daarop door verweerder heeft plaatsgevonden. Gebleken is juist dat de ministerraad pas op 5 november 2021 de principebeslissing heeft genomen om klager als ambtenaar te benoemen, en dat verweerder klager met ingang van 1 december 2021 als ambtenaar heeft benoemd.

Er is ook geen grond voor het oordeel dat klager heeft mogen begrijpen dat hij al eerder feitelijk als ambtenaar was aangesteld. Een dergelijk aanstellingsbesluit heeft klager immers nooit ontvangen, en evenmin is hij eerder als deelnemer van het pensioenfonds aangemeld. Ter zitting heeft klager ook beaamd dat hij nooit eerder pensioenpremies heeft betaald. De in het landsbesluit van 10 december 2008 no. 21 opgenomen zinsnede ‘in zijn hoedanigheid van ambtenaar’ berust dus kennelijk op een fout en klager had dit ook zo kunnen begrijpen.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 17-04-2023

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2023:41

Zaaknummer: AUA202201155

Rechters: N.K. Engelbrecht

Advocaten: L.A. Hernandis en C.L. Geerman

Wetsartikelen: 1 lid 1 LMA en 5 lid 1 LMA

RECHTSPRAAK

Rechtbank gelast verdeling na scheiding, verevening buitenlands pensioen

Verdeling na echtscheiding. Partijen hebben tijdens het huwelijk samen in verschillende landen gewoond. De rechtbank is bevoegd en Nederlands recht is van toepassing op het huwelijksvermogensregime van partijen. Zij oordeelt dat zij over voldoende informatie beschikt en gelast dan ook de wijze van verdeling. Op het in het buitenland opgebouwde pensioen is de WVPS van toepassing, zodat er verevend moet worden. De rechtbank veroordeelt de man tot afgifte aan de advocaat van de vrouw van overzichten van het (de) door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen(en).

Partijen zijn op [trouwdatum] 2014 in Nederland met elkaar getrouwd, zonder het maken van huwelijkse voorwaarden. Partijen hebben samen twee dochters (10 en 8 jaar). De vrouw heeft de Nederlandse nationaliteit en de man heeft de Ierse nationaliteit. Partijen hebben in verband met het werk van de man samen in verschillende landen gewoond. Zo woonden zij voorafgaand aan het huwelijk in België. Na de huwelijkssluiting hebben partijen volgens de vrouw ongeveer zes weken samen in Nederland gewoond, waarna zij naar Oman zijn vertrokken. Volgens de man zijn partijen direct na de huwelijkssluiting in Oman gaan wonen.

Partijen hebben twee jaar in Oman gewoond en daarna hebben zij van juni 2016 tot oktober 2019 samen in Zweden gewoond. De man heeft op 3 april 2020 een echtscheidingsverzoek ingediend bij de rechtbank in Zweden. De man woonde op dat moment in Duitsland en de vrouw nog in Zweden. Na 3 april 2020 is de vrouw met de kinderen van partijen naar Nederland verhuisd. De man is in het najaar van 2020 naar Nederland verhuisd. De rechtbank in Zweden heeft op 25 januari 2021 de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Partijen wonen nu ruim drie jaar in Nederland.

De Nederlandse rechter komt rechtsmacht toe op grond van artikel 6 aanhef en onder a van de Huwelijksvermogensrechtverordening. Partijen hadden hun gewone verblijfplaats op het

tijdstip van het aanbrengen van de zaak immers in Nederland.

Op grond van de hoofdregel van artikel 4 HVV wordt het huwelijksvermogensregime beheerst door het recht van het land waar partijen hun eerste gemeenschappelijke huwelijksdomicilie hadden. Oman was het eerste huwelijksdomicilie van partijen. Hieruit volgt dat het huwelijksvermogensregime van partijen in beginsel wordt beheerst door het recht van Oman. Er is in Oman echter geen erkend gecodificeerd persoonlijk statuut voor niet-moslims.

De rechtbank is van oordeel dat uit de uitspraak van het hof Stockholm van 27 april 2022 volgt dat het huwelijksvermogensregime van partijen geen nauwe verbondenheid had met Zweden. Bovendien moet de rechtbank kijken naar het moment van het sluiten van het huwelijk en toen was Zweden nog helemaal niet in beeld.

Naar het oordeel van de rechtbank resteert dan als aanknopingspunt de omstandigheid dat partijen in Nederland zijn getrouwd, het land ook van de nationaliteit van één van partijen. Dat partijen met dit land een band hebben getuigt ook de omstandigheid dat partijen thans beide in Nederland wonen. De conclusie is dan ook dat het huwelijksvermogensregime van partijen het nauwst verbonden is met Nederland. Dit brengt mee dat Nederlands recht van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen. Partijen konden zich tijdens de mondelinge behandeling vinden in deze conclusie.

Het voorgaande brengt mee dat de rechtbank de vordering van de vrouw om voor recht te verklaren dat Nederlands recht van toepassing is op de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap van partijen, zal toewijzen.

De vraag of een echtgenoot bij echtscheiding recht heeft op een gedeelte van de door de andere echtgenoot opgebouwde pensioenrechten, moet op grond van artikel 10:51 van het Burgerlijk Wetboek (BW) worden beantwoord aan de hand van het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten. Dat is in dit geval het Nederlandse recht.

Gelet op de datum van ontbinding van het huwelijk is de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVP) van toepassing.

Ten aanzien van pensioenen die in het buitenland zijn opgebouwd bepaalt artikel 1 lid 8 WVP dat indien op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten Nederlands recht van toepassing is, de WVP van toepassing is. Het recht op uitbetaling bestaat dan slechts jegens de andere echtgenoot en niet tegen de buitenlandse pensioenverschaffer.

De man heeft tijdens de mondelinge behandeling verklaard dat het tijdens het huwelijk in Zweden opgebouwde pensioen, op het moment dat dit wordt uitbetaald, bij helfte tussen partijen verdeeld dan wel verevend zal worden. De man heeft dit ook schriftelijk aan de vrouw bericht.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft de man verklaard dat hij in België en in Oman waarschijnlijk geen pensioen heeft opgebouwd en dat hij dat zal navragen. De man heeft verklaard dat hij in België en in Oman nooit een pensioenbrief heeft gekregen, ook niet toen hij daar vertrok. De rechtbank merkt op dat partijen nog niet met elkaar getrouwd waren toen zij in België woonden, zodat een eventueel door de man in België opgebouwd pensioen in beginsel niet verdeeld of verevend hoeft te worden.

Gelet op het voorgaande zal de rechtbank de man veroordelen tot afgifte aan de advocaat van de vrouw van overzichten van het (de) door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen(en).

De rechtbank gelast de wijze van verdeling van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap als volgt: deelt de saldi op de bankrekeningen bij Handelsbanken te Zweden en Deutsche Bank van totaal € 1.687,45 toe aan de man; deelt het saldo op de bankrekening bij ING Bank van € 631,68 toe aan de vrouw. De rechtbank veroordeelt de man om wegens overbedeling een bedrag van € 1.055,77 aan de vrouw te betalen; veroordeelt de vrouw om binnen 14 dagen na de vonnisdatum haar aangiften inkomstenbelasting over 2020 en 2021 aan de man te overhandigen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:7177

Zaaknummer: C/09/643394 / HA ZA 23-184

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: H. Loonstein en S.C. Meijler

Wetsartikelen: 4 HVV, 10:51 BW en 1 lid 8 WVP

RECHTSPRAAK

Ernstig verwijtbaar ontslag: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

Ontslagzaak. De rechtbank oordeelt dat werkgever ernstig verwijtbaar handelt door in plaats van een welwillende en begripvolle koers te varen, af te stevenen op een beëindiging van het dienstverband en daarmee erg voorbarig te handelen. Werknemer ontvangt naast transitievergoeding een billijke vergoeding inclusief pensioenschade en immateriële schadevergoeding.

Werknemer is op 10 oktober 2011 op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bij GDO B.V. in dienst getreden. Werknemer en zijn echtgenote dragen de zorg voor hun inwonende kleinzoon. Op 2 en 3 maart 2021 is werknemer op verzoek van GDO naar de universiteit van München afgereisd om apparatuur af te leveren en een instructie te geven. Na uitvoering van deze opdracht heeft werknemer aan GDO te kennen gegeven niet langer meer op dergelijke opdrachten ingezet te willen worden vanwege zijn thuissituatie. Op 29 maart 2021 is werknemer een vaststellingsovereenkomst aangeboden, die hij niet ondertekend heeft. Op 11 juni 2021 kondigde GDO aan dat zij werknemer in de periode van midden juli 2021 tot eind oktober 2021 wilde detacheren bij een klant in Venlo. Werknemer heeft laten weten dat dit gelet op zijn privésituatie te bezwaarlijk voor hem was. Op 18 juni 2021 heeft werknemer zich ziek gemeld. Bij brief van 18 juni 2021 deelt GDO aan werknemer mede dat de ziekmelding van werknemer de indruk geeft dat werknemer het gesprek niet aan wil gaan en dus de werkzaamheden weigert uit te voeren. Daarna volgt per 22 juni 2021 een loonopschorting wegens het niet reageren op voornoemde brief en algehele weigering van het verlenen van medewerking. GDO maakt vervolgens nogmaals duidelijk geen prijs meer te stellen op voortzetting van de arbeidsrelatie. Uit de probleemanalyse van 28 september 2021 van de bedrijfsarts volgt het volgende. Werkrelatie: er is in juni 2021 onenigheid tussen werknemer en werkgever ontstaan over de uitvoering van een werkopdracht. Dit heeft geleid tot negatieve emoties en reactieve (medische en stressgerelateerde) klachten bij de medewerker. Bij besluit van 25 mei 2023 heeft het UWV ingevolge de WIA met ingang van 16 juni 2023 aan werknemer een loongerelateerde WGA-uitkering naar de mate van

arbeidsongeschiktheid van 80-100% toegekend. Op 7 juni 2023 heeft GDO het UWV toestemming verzocht om de arbeidsverhouding met werknemer op te zeggen vanwege langdurige arbeidsongeschiktheid van werknemer. Op 24 juli 2023 heeft het UWV aan GDO toestemming verleend om de arbeidsverhouding met werknemer op te zeggen. Bij brief van 28 juli 2023 heeft GDO, met gebruikmaking van deze toestemming, de arbeidsovereenkomst met werknemer opgezegd per 30 september 2023. Werknemer verzoekt voor recht te verklaren dat GDO ernstig verwijtbaar heeft gehandeld en/of nagelaten en dat GDO jegens werknemer aansprakelijk is op grond van artikel 7:658 BW en/of 7:611 BW. GDO voert verweer.

Primair ligt ter beoordeling voor de vraag of de opzegging van de arbeidsovereenkomst per 30 september 2021 een gevolg is geweest van ernstig verwijtbaar handelen van GDO en of in dat kader aan werknemer een billijke vergoeding toegekend dient te worden. Onder omstandigheden kan, in tijden van corona waar weinig werk voorhanden is, het door GDO op 11 juni 2021 aan werknemer gedane voorstel om hem in de periode van midden juli 2021 tot eind oktober 2021 te detacheren bij een klant in Venlo redelijk zijn. In de gegeven omstandigheden en gelet op de bij GDO bekende belangen van werknemer was dit echter geen redelijk voorstel waarvan aanvaarding door werknemer verwacht had kunnen worden. GDO heeft hier behoorlijk de duimschroeven aangedraaid en geen oog gehad voor de privésituatie van werknemer. De daaropvolgende ziekmelding wordt door GDO in twijfel getrokken. Zelfs als GDO het gelijk aan haar zijde zou hebben en werknemer zich niet gehouden zou hebben aan het verzuimbeleid – quod non – had GDO gelet op haar handboek vervolgens niet zonder meer mogen overgaan tot loonopschorting. Ook daarna volhardt GDO in het niet betalen van het loon. Alle hiervoor genoemde omstandigheden leiden naar het oordeel van de kantonrechter tot de conclusie dat GDO als werkgever ernstig verwijtbaar heeft gehandeld jegens werknemer. Vervolgens acht de kantonrechter het aannemelijk dat de klachten van werknemer een werkgerelateerde oorzaak hebben. Nu er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen door GDO zal aan werknemer een billijke vergoeding worden toegekend. Werknemer betreft bij de berekening van de billijke vergoeding het verlies aan inkomen tijdens het tweede ziektejaar, inkomensschade vanaf 16 juni 2023, pensioenschade en overige omstandigheden. De kantonrechter gaat hierin mee. Voorts houdt de kantonrechter bij de bepaling van de billijke vergoeding rekening met de ernst van de verwijtbaarheid die GDO treft. De kantonrechter is van oordeel dat een toe te wijzen totaalbedrag van afgerond €150.000 bruto aan billijke vergoeding aansluit bij de mate van ernstig verwijtbaar handelen en nalaten van GDO. Werknemer verzoekt vergoeding ter zake van immateriële schade ad €30.000. Dit bedrag komt de kantonrechter gelet op de omstandigheden van het geval niet onredelijk voor en de hoogte van het bedrag is ook niet weersproken. Dit bedrag zal daarom worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2391

Zaaknummer: 10821465

Rechters: P.H.M. Kuster

Advocaten: A.A.M. Hoogveld en mr. N. Severens

Wetsartikelen: 7:682 BW

RECHTSPRAAK

Echtscheiding: verdeling deels naar Nederlands en deels naar Israëliisch recht: pensioenverevening en afwikkeling Israëliisch pensioen.

Echtscheiding. Partijen zijn in Israël getrouwd en hebben de Nederlandse nationaliteit. De rechtbank verdeelt de gemeenschap. Vanaf huwelijksdatum is Israëliisch recht van toepassing op het huwelijksvermogensregime en vanaf 2016 Nederlands recht. Het in Nederland opgebouwde pensioen wordt verevend. Partijen moeten het pensioen dat de man heeft opgebouwd volgens het Israëliisch recht en de op dat pensioen betrekking hebbende regels afwickelen.

Partijen zijn op [trouwdatum] 2009 in [trouwplaats] (Israël) met elkaar getrouwd. Zij hebben de Nederlandse nationaliteit. Partijen zijn de ouders van twee minderjarige kinderen. Bij beschikking van 10 oktober 2022 heeft deze rechtbank in het kader van de voorlopige voorzieningen een zorgregeling vastgesteld. Partijen verzoeken de rechtbank de echtscheiding tussen hen uit te spreken.

De rechtbank zal beslissen dat de kinderen bij de man verblijven van maandag na school tot woensdag na school en bij de vrouw verblijven van woensdag na school tot vrijdag na school; de weekenden in de even weken bij de man verblijven van vrijdag uit school tot maandag na school en de weekenden in de oneven weken bij de vrouw verblijven van vrijdag na school tot maandag na school. De rechtbank is van oordeel dat deze regeling het meest in het belang van de kinderen is. De rechtbank oordeelt eveneens over de verdeling van de vakanties en feestdagen. De rechtbank zal bepalen dat de vrouw het gebruik van de woning en de inboedel tot uiterlijk zes maanden na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking mag voortzetten, of tot zoveel eerder als de woning door de vrouw is overgenomen of is verkocht aan een derde. De rechtbank zal beslissen dat de man een bedrag van € 205 per kind per maand aan kinderalimentatie aan de vrouw moet betalen.

Op het huwelijksvermogensregime van partijen is van [trouwdatum] 2009 tot 27 oktober 2016 het Israëliësch recht van toepassing en vanaf 27 oktober 2016 het Nederlands recht.

Aan de man wordt toegedeeld: de helft van de saldi van de bankrekeningen genoemd onder 3.47 op 24 oktober 2022, waarbij partijen de gezamenlijke rekeningen opheffen na aanzuivering van de negatieve saldi en waarbij partijen de opheffing van de rekening bij de Hapoalim bank in Israël samen regelen als zij in Israël zijn; de inboedel die de man onder zich heeft, waarbij de vrouw € 5.000 aan de man moet vergoeden vanwege overbedeling; de ring van de moeder van de man, zonder nadere verrekening; de auto van het merk BMW met kenteken [kenteken] tegen de waarde van € 12.500, waarbij de man de helft van € 6.250 aan de vrouw moet vergoeden vanwege overbedeling; de aandelenportefeuille van de man bij [bedrijf 1] onder nummer [nummer 2] tegen de waarde van € 63.820 op 24 oktober 2022, waarbij de man de helft van € 31.910 aan de vrouw moet vergoeden vanwege overbedeling;

Aan de vrouw wordt toegedeeld: de woning aan het adres [adres] te ([plaats] tegen de waarde van € 1.250.000, onder de voorwaarden dat zij de financiering voor de overname binnen vier maanden regelt en bewerkstelligt dat de man wordt ontslagen uit de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de hypothecaire geldlening, waarbij de vrouw bij de overdracht van de woning aan haar de helft van de overwaarde (€ 1.250.000 verminderd met de hypothecaire geldlening naar de stand in augustus 2024 en verminderd met haar vergoedingsrecht van € 611.411,45) aan de man moet vergoeden, en waarbij de vrouw de notariskosten moet betalen. Als de vrouw niet voldoet aan voornoemde voorwaarden, moeten partijen de woning aan een derde verkopen. Verder wordt aan de vrouw toegedeeld de helft van de saldi van de bankrekeningen hiervoor genoemd op 24 oktober 2022, waarbij partijen de gezamenlijke rekeningen opheffen na aanzuivering van de negatieve saldi en waarbij partijen de opheffing van de rekening bij de Hapoalim bank in Israël samen regelen als zij in Israël zijn; de inboedel die de vrouw onder zich heeft, waarbij de vrouw € 5.000 aan de man moet vergoeden vanwege overbedeling.

Partijen zijn het erover eens dat op het pensioen dat de man bij Nationale Nederlanden (in de overgelegde stukken staan twee polisnummers: [nummer 3] en [nummer 4]) heeft opgebouwd de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding van toepassing is. Nu dit uit de wet volgt, hoeft de rechtbank hierover niet te beslissen.

De rechtbank zal partijen veroordelen tot het afwickelen van het pensioen van de man dat hij in Israël zou hebben opgebouwd volgens de vrouw. Hierna wordt dit uitgelegd. De rechtbank begrijpt dat het verzoek van de vrouw doelt op het pensioen dat de man heeft opgebouwd tijdens het huwelijk toen partijen in Israël woonden, dat is in de periode van [trouwdatum]

2019 tot 25 augustus 2020. In deze periode is het Israëliisch recht van toepassing op het huwelijksvermogensregime van partijen. Partijen moeten het pensioen dat de man heeft opgebouwd volgens het Israëliisch recht en de op dat pensioen betrekking hebbende regels afwikkelen. De rechtbank zal partijen daartoe veroordelen. De rechtbank kan geen andere concretere beslissing nemen over de afwikkeling van het pensioen van de man in Israël, omdat partijen over dat pensioen en de daarop betrekking hebbende regels geen gegevens hebben overgelegd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:2896

Zaaknummer: C/16/543550 / FA RK 22-1651

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Advocaten: A.D. van Koningsveld en G.A. Nandoe Tewarie

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding met verrekening conform huwelijkse voorwaarden en pensioenverevening

Echtscheidingsgeshil. Er dient te worden verrekend conform de huwelijkse voorwaarden. De rechtbank verklaart voor recht dat partijen elk hun eigendommen behouden, bepaalt dat partij A in het kader van de verrekening van de huwelijksvoorwaarden een geldbedrag aan partij B dient te voldoen en veroordeelt partij B tot het betalen van een bedrag aan partij A. Er wordt verevend conform de huwelijkse voorwaarden, inclusief de voorhuwelijkse periode.

Echtscheidingsgeshil. Tussen partijen moet een verrekening plaatsvinden conform artikel 20 van hun huwelijksvoorwaarden, waarbij als peildatum voor de omvang en samenstelling van het te verrekenen vermogen heeft te gelden 29 mei 2013. Er is dus geen sprake van verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap (ieder houdt wat hij/zij heeft), maar van verrekening, waarbij ieder gerechtigd is tot een waarde, gelijk aan die, waartoe hij/zij gerechtigd zou zijn geweest als een algehele gemeenschap van goederen tussen hen had bestaan.

De rechtbank verklaart voor recht dat partijen elk hun eigendommen behouden, bepaalt dat partij A in het kader van de verrekening van de huwelijksvoorwaarden een geldbedrag aan partij B dient te voldoen en veroordeelt partij B tot het betalen van een bedrag aan partij A.

Ingevolge artikel 18 van de huwelijksvoorwaarden wordt de waarde van aanspraken op al of niet ingegane pensioenrechten verevend conform hetgeen is bepaald in de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Bij die verevening zullen de voor het huwelijk opgebouwde rechten worden betrokken. In plaats van het aan de vereveningsgerechtigde toekomende deel van het ouderdomspensioen tezamen met het nabestaandenpensioen krijgt de vereveningsgerechtigde een eigen recht op een uitsluitend van zijn/haar leven afhankelijk ouderdomspensioen, onder de voorwaarde dat de verzekeraar hiermee instemt.

De rechtbank zal conform verzoek daartoe van [partij B] bepalen dat de bij het ABP

opgebouwde pensioenrechten dienen te worden verevend overeenkomstig artikel 18 van de huwelijksvoorwaarden en de pensioenen niet in de verrekening betrekken. Verder geldt dat [partij B] niet heeft onderbouwd dat, in weerwil van de blijkens het rapport van de fiscus van 23 januari 2017 gemaakte afspraak om de reserve uitgesteld salaris van [partij B] en [partij A] te laten vrijvallen in het resultaat van 2010 en de pensioenvoorzieningen van hen beiden bij [bedrijf 3] B.V. te laten vrijvallen, zij en/of [partij A] ter zake nog enige voor de hier aan de orde zijnde verrekening relevante aanspraak heeft/hebben (jegens [bedrijf 3] B.V.).

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 15-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2532

Zaaknummer: 208483 / HA ZA 17-457

Rechters: K.J. Haarhuis

Advocaten: mr. L.J.A. Eshuis-Nijmeijer en S.J.M. Masselink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag statutair bestuurder ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding en pensioenbijdrage verschuldigd

Statutair bestuurder wordt tijdens ziekte ontslagen wegens een bedrijfssluiting. De rechtbank oordeelt dat het ontslagbesluit niet nietig of vernietigbaar is. Aan de bestuurder wordt een billijke vergoeding toegekend. De werkgever heeft niet voldaan aan de herplaatsingsplicht. Daarnaast is de werkgever verplicht de toezegging tot betaling van een pensioenbijdrage te voldoen.

Werknemer heeft in 2021 gesprekken gehad met de Interwetten Group (hierna: Interwetten) over een nieuw op te richten onderneming, Eurotrade Netherlands B.V. (hierna: Eurotrade). Afsproken werd dat werknemer als Country Manager (en statutair bestuurder) de nieuw op te richten onderneming zou gaan leiden. Werknemer is op 1 maart 2022 begonnen met werken. Op 25 april 2022 is Eurotrade opgericht. Vanaf dat moment is werknemer ook bij Eurotrade in dienst getreden op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, waarbij hij ook een bedrijfsauto tot zijn beschikking had. Eurotrade is opgericht met als doel om in Nederland het gokken op afstand mogelijk te maken. Eurotrade had hiervoor een goklicentie nodig. In april 2023 bleek dat het voor Eurotrade lastig werd om de goklicentie te verkrijgen. Werknemer is daarom ingezet voor andere werkzaamheden, onder andere projecten in Zweden en Ierland. Op 28 juli 2023 heeft de moedermaatschappij van Eurotrade, Eurotrade International Ltd., besloten om tot bedrijfssluiting van Eurotrade over te gaan. Werknemer is medegedeeld dat de bedrijfssluiting gepaard gaat met de beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst. Na een mailwisseling over de exitvoorwaarden heeft werknemer zich op 22 september 2023 ziekgemeld. Op 26 september 2023 heeft Eurotrade werknemer uitgenodigd voor een aandeelhoudersvergadering op 6 oktober 2023. Op 28 september 2023 heeft de bedrijfsarts werknemer arbeidsongeschikt verklaard als gevolg van ziekte met arbeidsgerelateerde componenten. Werknemer heeft Eurotrade daarna in een brief van 5 oktober 2023 verzocht de aandeelhoudersvergadering uit te stellen. Op 6 oktober 2023 heeft de aandeelhoudersvergadering, zonder werknemer, toch plaatsgevonden. In die vergadering is het besluit genomen om werknemer met onmiddellijke ingang te ontslaan als statutair

bestuurder en zijn arbeidsovereenkomst per 1 januari 2024 op te zeggen. Op 1 februari 2024 is werknemer beter gemeld en vanaf 1 maart 2024 is werknemer aan het werk op freelancebasis. De bedrijfsauto heeft werknemer nog niet ingeleverd. Werknemer stelt primair dat het besluit tot zijn ontslag nietig dan wel vernietigbaar is en dat als gevolg daarvan zijn arbeidsovereenkomst met Eurotrade nog steeds voortduurt. Daarvoor stelt werknemer dat hij tijdens de aandeelhoudersvergadering niet is gehoord. Dit is volgens werknemer in strijd met de redelijkheid en billijkheid. Volgens werknemer is verder het ontslagverbod tijdens ziekte van toepassing. Voor het geval zijn ontslag wel rechtsgeldig is, stelt werknemer subsidiair dat hij is ontslagen zonder een redelijke grond en zonder dat Eurotrade zijn herplaatsingsmogelijkheden heeft onderzocht. Volgens werknemer heeft hij recht op een billijke vergoeding, de transitievergoeding en andere vergoedingen. Eurotrade verzoekt in een tegenverzoek onder andere dat werknemer de bedrijfseigendommen, waaronder de bedrijfsauto, binnen een week inlevert op straffe van een dwangsom.

De rechtbank oordeelt dat het ontslagbesluit niet nietig of vernietigbaar is. Werknemer heeft nietigheid niet onderbouwd. Ten aanzien van de vernietigbaarheid oordeelt de rechtbank dat, alhoewel de gang van zaken niet de schoonheidsprijs verdient, niet gezegd kan worden dat werknemer niet van zijn hoorrecht en raadgevende stem gebruik heeft kunnen maken. Werknemer heeft namelijk in zijn brief van 5 oktober 2023 ook zijn zienswijze naar voren gebracht. De inhoud van de brief maakt voldoende duidelijk wat zijn bezwaren zijn tegen het ontslagbesluit. Daarnaast speelt een rol dat voor werknemer al geruime tijd duidelijk was dat Eurotrade over zou gaan tot bedrijfssluiting en dat Eurotrade geconfronteerd werd met een zieke bestuurder. Van haar kon niet worden verlangd dat zij een lege huls in stand hield totdat werknemer beter was gemeld. Het ontslagbesluit is dan ook niet in strijd met de redelijkheid en billijkheid en daardoor ook niet vernietigbaar. Wel meent de rechtbank dat in strijd met artikel 7:669 lid 1 BW is opgezegd en dat werknemer om die reden aanspraak maakt op een billijke vergoeding. Alhoewel een redelijke ontslaggrond in de vorm van de a-grond aanwezig was en het opzegverbod van ziekte niet van toepassing was, heeft Eurotrade zich volgens de rechtbank onvoldoende ingespannen voor herplaatsing. Vast staat immers dat werknemer, toen duidelijk was dat de licentie niet kon worden verkregen, andere werkzaamheden heeft verricht binnen het concern. Eurotrade heeft werknemer nooit een concreet aanbod voor herplaatsing gedaan, terwijl dit wel van Eurotrade had mogen worden verwacht. De rechtbank bepaalt de hoogte van de billijke vergoeding op € 20.000 wegens het gegeven dat niet met zekerheid te zeggen is dat werknemer nog een jaar werkzaam zou zijn geweest binnen Eurotrade, de kans aanwezig is dat werknemer op zoek zou zijn gegaan naar een andere baan, de afwikkeling van de activiteiten van Eurotrade niet lang zou hebben geduurd en werknemer redelijk snel na zijn betermelding weer aan het werk is gegaan en daarmee ongeveer hetzelfde

verdient als dat hij bij Eurotrade deed. Eurotrade is voorts (het restant van) de wettelijke transitievergoeding aan werknemer verschuldigd. Ook heeft werknemer recht op een compensatie van een niet nagekomen pensioentoezegging, een bonus van € 10.000 over het jaar 2023 en gemaakte onkosten over de maanden september tot en met november 2023. Over door Eurotrade betaald achterstallig salaris is Eurotrade tot slot nog wettelijke verhoging en wettelijke rente verschuldigd. In het tegenverzoek wordt geoordeeld dat werknemer gehouden is de bedrijfseigendommen, waaronder de bedrijfsauto, aan Eurotrade terug te geven. De rechtbank ziet geen aanleiding om hieraan een dwangsom te verbinden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 16-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:2735

Zaaknummer: C/13/743115 / HA RK 23-384

Rechters: S.P. Pompe

Advocaten: B.J. Bongaards en M.A. van Haelst

Wetsartikelen: 7:669 BW, 7:671b lid 8 BW, 2:241 BW, 7:686a BW, 2:8 BW, 7:670a BW, 2:14 BW, 2:15 BW, 2:227 BW, 7:682 lid 3 BW, 7:670 BW, 7:673 BW, 150 Rv en 7:653 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst met toekenning billijke vergoeding inclusief pensioenschade

Werknemer is als voorzitter van de raad van bestuur in dienst getreden bij de stichting en benoemd als statutair directeur. Na een gesprek over verlenging eind 2021 als bestuurder met de raad van toezicht heeft de bestuurder op 19 januari 2022 aangegeven vraagtekens te hebben bij de hoogte van de vergoeding van raad van toezicht-leden. Een week later is hem meegedeeld dat de raad van toezicht terugkwam op het verlengingsbesluit. Daarna is de bestuurder arbeidsongeschikt geraakt, geschorst en ontslagen. De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst wegens een verstoorde arbeidsverhouding. Hij kent werknemer/bestuurder naast de transitievergoeding een billijke vergoeding toe van € 93.000. Daarin begrepen is pensioenschade.

Werknemer is op 1 januari 2019 bij Meerderweert voor de duur van vier jaar (tot 1 januari 2023) in dienst getreden in de functie van voorzitter raad van bestuur. Werknemer is tevens benoemd tot statutair bestuurder van Meerderweert. Eind 2021 wordt er tussen werknemer en de raad van toezicht (hierna: RvT) gesproken over de verlenging van de aanstelling als bestuurder. Op 19 januari 2022 heeft werknemer gesproken over de verhoging van de vergoeding voor de leden van de RvT. Tijdens de vergadering van de RvT van 26 januari 2022 heeft Meerderweert aan werknemer meegedeeld dat de RvT op het eerder genomen verlengingsbesluit is teruggekomen. Werknemer is vanaf 25 mei 2022 arbeidsongeschikt. De RvT heeft opdracht gegeven om onderzoek te doen naar financiële transacties van werknemer alsook naar meldingen over onder meer een onveilig werkklimaat. Op 8 juni 2022 is het rapport uitgebracht. Op 18 augustus 2022 is werknemer in kennis gesteld van het voornemen van de RvT om hem te schorsen en te ontslaan als statutair bestuurder. Op 30 augustus 2022 is het statutaire ontslag van werknemer aangehouden in afwachting van advies van de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad. Hij is op diezelfde datum geschorst met ingang

van 5 september 2022. Op of omstreeks 25 of 30 november 2022 heeft de RvT besloten om de schorsing van werknemer met drie maanden te verlengen en om hem met ingang van 1 december 2022 ontslag te verlenen als statutair bestuurder (na positief advies van de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad). Meerderweert verzoekt (na wijziging van het verzoek) onder meer op grond van de g-grond ontbinding van de arbeidsovereenkomst van werknemer.

Vast staat dat werknemer (al vóór indiening van het verzoekschrift) arbeidsongeschikt was wegens ziekte. Het opzegverbod tijdens ziekte is daarom van toepassing. Dat staat in dit geval echter niet aan een ontbinding van de arbeidsovereenkomst in de weg, aangezien er naar het oordeel van de rechtbank geen aanwijzingen zijn dat de ontslagbeslissing dan wel het ontbindingsverzoek van Meerderweert is ingegeven door de ziekmelding of arbeidsongeschiktheid van werknemer. De rechtbank wijst korthedshalve naar de uitvoerige opsomming van verwijten over en weer zoals die hiervoor is weergegeven. De harde beschuldigingen die partijen jegens elkaar hebben geuit maken het alleszins aannemelijk dat er in het geheel geen vertrouwen meer is tussen partijen en dat dit ook niet meer te herstellen is. Daarbij komt dat het conflict speelt tussen de hoogste organen van de organisatie die naar hun aard juist goed en nauw samen moeten werken. De kans daarop lijkt nagenoeg nihil en dat doet het ergste vrezen voor de prestaties van de organisatie als geheel als deze situatie zou blijven voortduren. Werknemer heeft inmiddels kenbaar gemaakt te berusten in het ontslag. Dat maakt dat de rechtbank in het kader van het beoordelen van de g-grond niet hoeft te beslissen of de verstooring van de arbeidsverhouding meer aan werknemer of aan Meerderweert is te wijten. De rechtbank becijfert een transitievergoeding voor werknemer van € 19.382,56 bruto. Na de verlenging van zijn arbeidsovereenkomst stelt werknemer twee zaken aan de orde, namelijk zijn – in zijn ogen – te lage bezoldiging en de (on)wenselijkheid van de verhoging van de toelage van de leden van de RvT. De rechtbank stelt vast dat Meerderweert ten volle bekend was met de gedragingen en ‘gebruiksaanwijzing’ van werknemer en desondanks onvoorwaardelijk en zonder voorbehoud (zelfs circa 1 jaar vóór het einde van het dienstverband!) het dienstverband verlengd heeft met 4 jaar, om daar ‘per kerende post’ weer een einde aan te willen maken toen werknemer kennelijk een teer onderwerp (of twee) aan de orde stelde. Vanaf dat moment heeft Meerderweert besloten dat werknemer geen kans meer zou krijgen en het dienstverband beëindigd moest worden. De voorzitter van de RvT heeft dit ook bevestigd. Het spreekwoordelijk doek was voor werknemer op dat moment definitief gevallen. De rechtbank is verder van oordeel dat het tot de taak van werknemer, als bestuurder, behoort om een opmerking te maken over de toelage van de leden van de RvT, als die afweek van wat gebruikelijk was binnen de branche. Daarvan was volgens werknemer sprake. De RvT kan daar een andere mening over toegedaan zijn maar de rechtbank ziet niet

in waarom dit enkele feit zou moeten leiden tot het onhoudbaar worden van de positie van werknemer, met een einde van het dienstverband tot gevolg. Omdat de rechtbank voornoemd handelen van Meerderweert als ernstig verwijtbaar kwalificeert, komt aan werknemer een billijke vergoeding toe. De rechtbank schat de pensioenschade in op een bedrag van € 17.000 bruto. De rechtbank acht een billijke vergoeding van € 93.000 bruto redelijk en passend. Verweerder heeft een pensioenschade verzocht van € 64.685,00 netto tot en met 31 december 2026. Dit verzoek dient afgewezen te worden, omdat de rechtbank de pensioenschade heeft meegenomen in de hoogte van de billijke vergoeding.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2637

Zaaknummer: 309726 HARK 22-245

Rechters: R.A.J. van Leeuwen

Advocaten: D.F.L. van der Hout en R.L.G.J. Eikelboom

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Geen afkoelingsperiode WHOA bij premievordering pensioenfonds

Verzoek tot verlenging afkoelingsperiode met twee maanden voor schuldeisersakkoord. De rechtbank overweegt dat onvoldoende vooruitgang is geboekt bij een akkoord. De rechtbank wijst erop dat de Hoge Raad heeft beslist dat afdeling 2 van titel IV van de Faillissementswet (de Wet homologatie onderhands akkoord (WHOA)) niet van toepassing is op een vordering voor achterstallige premies van een pensioenfonds, en dat die vordering niet kan worden betrokken in een onderhands akkoord als bedoeld in artikel 370 lid 1 Fw. Een afgekondigde afkoelingsperiode kan zich niet uitstrekken tot vorderingen van een pensioenfonds voor pensioenpremies. Nu in het onderhavige geval niet is gesteld of gebleken dat er naast het pensioenfonds ook andere schuldeisers zijn die met het nemen van rechtsmaatregelen hebben gedreigd of daartoe zijn overgegaan, is van een noodzaak van (verlenging van) de afkoelingsperiode niet (summierlijk) gebleken.

Verzoekster heeft op 24 januari 2024 een startverklaring als bedoeld in artikel 370 lid 3 Fw ter griffie gedeponereerd en bij verzoekschrift van 20 februari 2024 verzocht een afkoelingsperiode als bedoeld in artikel 376 Fw te gelasten voor een periode van twee maanden.

Verzoekster heeft gekozen voor een besloten akkoordprocedure buiten faillissement.

Bij beschikking van 6 maart 2024 heeft de rechtbank een afkoelingsperiode afgekondigd voor een periode van twee maanden, ingaande op 6 maart 2024. Bij verzoekschrift van 26 april 2024 heeft verzoekster op de voet van artikel 376 lid 5 Fw verzocht de afgekondigde afkoelingsperiode te verlengen met een periode van twee maanden. Bij beschikking van 30 april 2024 heeft de rechtbank bij wijze van tijdelijke voorziening bepaald dat de bij

beschikking van 6 maart 2024 afgekondigde afkoelingsperiode voortduurt totdat de eindbeslissing op onderhavig verzoek is gegeven en iedere verdere beslissing aangehouden.

De rechtbank stelt vast dat het onderhavige verzoek is ingediend voor het verstrijken van de termijn van de bij beschikking van 6 maart 2024 afgekondigde afkoelingsperiode, zodat verzoekster ontvankelijk is in haar verzoek.

Ingevolge artikel 376 lid 5 Fw dient de rechtbank thans te beoordelen of aannemelijk is gemaakt dat belangrijke vooruitgang is geboekt bij de totstandkoming van het akkoord. De rechtbank moet ook beoordelen of (nog steeds) is voldaan aan de vereisten van artikel 376 lid 4 Fw. De rechtbank zal eerst ingaan op dit laatste punt en overweegt daartoe het volgende.

Bij de behandeling van het verzoek is niet (summierlijk) gebleken dat verlenging van de afkoelingsperiode noodzakelijk is om de door verzoekster gedreven onderneming tijdens de voorbereiding van en de onderhandelingen over een akkoord te kunnen blijven voortzetten. Verzoekster heeft bij de mondelinge behandeling van het verzoek toegelicht dat de noodzaak is gelegen in het feit dat het pensioenfonds (via een deurwaarder) een sommatiebrief heeft gestuurd, waarin verzoekster is gesommeerd per ommekeer een betaling te verrichten of een betalingsvoorstel te doen.

De rechtbank wijst erop dat de Hoge Raad in zijn prejudiciële beslissing van 25 februari 2022 (ECLI:NL:HR:2022:328) heeft beslist dat afdeling 2 van titel IV van de Faillissementswet (de Wet Homologatie Onderhands Akkoord (WHOA)) niet van toepassing is op een vordering voor achterstallige premies van een pensioenfonds, en dat die vordering niet kan worden betrokken in een onderhands akkoord als bedoeld in artikel 370 lid 1 Fw. Een op de voet van artikel 376 Fw afgekondigde afkoelingsperiode kan zich – aldus de Hoge Raad – dan ook niet uitstrekken tot vorderingen van een pensioenfonds voor pensioenpremies. Nu in het onderhavige geval niet is gesteld of gebleken dat er naast het pensioenfonds ook andere schuldeisers zijn die met het nemen van rechtsmaatregelen hebben gedreigd of daartoe zijn overgegaan, is van een noodzaak van (verlenging van) de afkoelingsperiode niet (summierlijk) gebleken.

De rechtbank heeft bovendien niet (summierlijk) kunnen vaststellen dat het verlengen van de afkoelingsperiode in het belang van de gezamenlijke schuldeisers is. Bij de mondelinge behandeling is gebleken dat nog onduidelijk is hoeveel financiering beschikbaar zal zijn en onder welke voorwaarden deze financiering zal worden verstrekt. Mede gelet daarop is ook nog niet duidelijk welke uitkering de schuldeisers in een akkoord tegemoet kunnen zien, nog daargelaten dat de rechtbank geen inzicht heeft in (voorlopige) berekeningen van de reorganisatie- en liquidatiewaarde. De rechtbank kan dan ook niet beoordelen of schuldeisers

in een reorganisatiescenario beter af zijn dan in het geval van een faillissement. Bij dit alles komt, dat verzoekster blijkens de stukken ook de vordering van het pensioenfonds (vooralsnog) onder het akkoord wenst te brengen, hetgeen volgens de hiervoor aangehaalde jurisprudentie van de Hoge Raad niet aan de orde kan zijn. Het pensioenfonds zal integraal dienen te worden voldaan, hetgeen de positie van de overige schuldeisers, waar het gaat om de uitkering die zij onder het akkoord kunnen verwachten, hoogstwaarschijnlijk zal beïnvloeden. In elk geval zal het (concept) crediteurenakkoord wezenlijke aanpassing behoeven.

Ten slotte heeft verzoekster onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er belangrijke vooruitgang is geboekt in de totstandkoming van het akkoord. Bij het verzoekschrift heeft verzoekster aangegeven dat zij een financier bereid heeft gevonden om financiering te verstrekken en dat zij alle schuldeisers heeft aangeschreven. Daarbij heeft zij een (concept) crediteurenakkoord overgelegd, dat bij brief van 19 april 2024 aan de schuldeisers is toegezonden. Uit de overgelegde stukken blijkt dat het akkoordbedrag (aanzienlijk) lager is dan bij het eerste verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode werd genoemd. Ter zitting van 13 mei 2024 is van de zijde van verzoekster desgevraagd aangegeven dat zij de schuldeisers (nog slechts) een 'eerste aanbod' heeft gedaan. Ook bleek dat over de omvang en de wijze van financiering nog geen (definitieve) overeenstemming is bereikt. Nu over het akkoordbedrag en de financiering daarvan nog onvoldoende duidelijkheid bestaat, is onvoldoende aannemelijk geworden dat er belangrijke vooruitgang in de totstandkoming van het akkoord is geboekt.

Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het verzoek tot verlenging van de afkoelingsperiode afwijzen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:3127

Zaaknummer: 435218 HO RK 24/411

Rechters: S. Boot, R.P. van Eerde en M.D.E. Leppens

Advocaten: B.P.J.M.L. Vliexs

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Werkloosheidsuitkering terecht verlaagd wegens aanwezige pensioenuitkering

Eiser ontvangt vanaf 1 april 2022 een tijdelijk ouderdomspensioen van het pensioenfonds Post NL. Aan eiser is een uitkering op grond van de WW toegekend met ingang van 2 mei 2022. Met het besluit van 9 juni 2022 heeft het UWV aan eiser meegedeeld dat zijn uitkering wordt verlaagd omdat hij inkomsten uit pensioen heeft. Eiser heeft op 24 augustus 2022 bezwaar gemaakt tegen dit besluit. De rechtbank is van oordeel dat het UWV terecht het ouderdomspensioen in mindering heeft gebracht op de WW-uitkering.

Eiser ontvangt vanaf 1 april 2022 een tijdelijk ouderdomspensioen van het pensioenfonds Post NL. Aan eiser is een uitkering op grond van de WW toegekend met ingang van 2 mei 2022.

Met het besluit van 9 juni 2022 heeft het UWV aan eiser meegedeeld dat zijn uitkering wordt verlaagd omdat hij inkomsten uit pensioen heeft. Eiser heeft op 24 augustus 2022 bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Met het bestreden besluit heeft het UWV overwogen dat het pensioen terecht is gekort omdat het pensioen voortvloeit uit dezelfde dienstbetrekking als waaruit eiser een WW-uitkering ontvangt.

Eiser heeft aangevoerd dat bij een collega van hem die in dezelfde situatie verkeert het pensioen niet in mindering is gebracht op zijn WW-uitkering. Verder heeft eiser gesteld dat hij het pensioen al ontving voordat het recht op WW is ontstaan. Eiser is van mening dat daarom het ouderdomspensioen niet gekort mag worden.

Ter zitting heeft het UWV gesteld dat het ouderdomspensioen niet voldoet aan de uitzonderingen genoemd onder het vijfde en zevende lid van artikel 3.5 van het Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (inkomensbesluit).

Het wettelijk kader is opgenomen in de bijlage bij deze uitspraak en maakt daarvan onderdeel uit.

Inkomsten in verband met arbeid worden in mindering gebracht op een WW-uitkering (artikel 47 lid 1 WW). In geschil is of de inkomsten die eiser ontvangt vanuit zijn ouderdomspensioen aangemerkt moeten worden als inkomsten in verband met arbeid.

In artikel 3:5, vierde lid van het inkomensbesluit is bepaald dat een ouderdomspensioen als inkomen in verband met arbeid moet worden beschouwd. Dit is de hoofdregel. Op deze hoofdregel zijn, voor zover hier van belang, twee uitzonderingen. De rechtbank zal hierna bespreken of die uitzonderingen zich bij eiser voordoen.

De eerste uitzondering is dat het pensioen al voor het intreden van de werkloosheid werd ontvangen en deze uitkering samenhangt met een eerder verlies van arbeidsuren (artikel 3:5, vijfde lid van het inkomensbesluit). Ter zitting heeft eiser gesteld dat hij altijd fulltime heeft gewerkt. Hoewel het pensioen al werd ontvangen voorafgaand aan de werkloosheid voldoet eiser niet aan deze uitzondering omdat het pensioen niet samenhangt met een eerder verlies aan arbeidsuren.

De tweede uitzondering is dat het ouderdomspensioen al werd ontvangen voorafgaand aan het ontstaan van de dienstbetrekking waaruit het recht op WW is ontstaan (artikel 3:5, zevende lid van het inkomensbesluit). Eiser ontvangt het ouderdomspensioen vanaf 1 april 2022. Per 1 februari 2009 is de dienstbetrekking die eiser met Postkantoren BV had, van rechtswege overgegaan naar een dienstbetrekking met ING. Vanuit deze dienstbetrekking is het recht op WW ontstaan. Nu het ouderdomspensioen nog niet werd ontvangen voorafgaand aan die dienstbetrekking voldoet eiser ook niet aan deze uitzondering.

Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat het ouderdomspensioen aangemerkt moet worden als inkomen in verband met arbeid en dus ook gekort moet worden op de WW-uitkering van eiser.

De stelling van eiser dat bij een collega van hem het ouderdomspensioen niet wordt gekort op de WW-uitkering, merkt de rechtbank aan als een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Eiser heeft echter ter zitting aangegeven de naam van zijn collega niet bekend te willen maken. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel is daarmee niet onderbouwd. Dit betekent, zoals ook al ter zitting is besproken, dat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen.

Het UWV heeft pas tijdens de zitting een deel van het bestreden besluit ingetrokken en een (summiere) motivering gegeven voor de korting van de WW-uitkering. Het bestreden besluit was dan ook niet voldoende gemotiveerd. De rechtbank zal dit motiveringsgebrek passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht omdat eiser hierdoor niet is benadeeld. Zoals uit overweging 14 blijkt, moeten de pensioeninkomsten immers gekort worden op de WW-uitkering. Ook als het motiveringsgebrek zich niet had voorgedaan, zou

hetzelfde besluit zijn genomen. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard. Omdat het bestreden besluit aan een motiveringsgebrek lijdt, zal het UWV het griffierecht aan eiser moeten vergoeden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:2818

Zaaknummer: BRE 22/5032 WW

Rechters: S.A.M.L. van de Sande

Wetsartikelen: art. 3.5 lid 5 en 7 Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten, 47 lid 1 WW en 6:22 Awb

RECHTSPRAAK

Vaststelling alimentatie na scheiding, verdeling gemeenschap en verevening pensioen

Geschil bij echtscheiding tussen Braziliaanse man en vrouw, woonachtig in Nederland. De rechtbank stelt de kinder- en partneralimentatie vast. De rechtbank gelast de wijze van verdeling: echtelijke woning, woning in Brazilië, inboedel, saldi op bankrekeningen, auto, (activa/passiva van) een onderneming, hypotheek en nog een schuld. Voorts zijn verschillende vergoedingsrechten beoordeeld. Het in Nederland opgebouwd pensioen moet verevend worden. Voor in Brazilië opgebouwd pensioen geldt dat dit niet valt onder de WVPS, aldus de rechtbank.

Partijen zijn in 1996 in [plaats 1] (Brazilië) met elkaar gehuwd. Uit hun huwelijk zijn een nu meerderjarig en een minderjarig kind geboren. Partijen oefenen het gezamenlijk gezag over [minderjarige] uit en hebben de Braziliaanse nationaliteit. Bij beschikking van 18 januari is als voorlopige voorziening bepaald dat de vrouw bij uitsluiting gerechtigd is tot het gebruik van de echtelijke woning en dat de [minderjarige] aan de vrouw wordt toevertrouwd. De man moet met ingang van de datum van de beschikking € 656 per maand aan de vrouw betalen als bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van [minderjarige] en € 2.008 per maand aan de vrouw voor haar levensonderhoud.

Volgens de rechtbank zijn de door partijen aangevoerde omstandigheden van dien aard dat van partijen niet kan worden verlangd dat een ouderschapsplan wordt overgelegd. De rechtbank acht partijen gelet hierop ontvankelijk in het over en weer gedane verzoek tot echtscheiding. De Nederlandse rechter komt rechtsmacht toe met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding, aangezien ten tijde van de indiening van het verzoek partijen hun gewone verblijfplaats in Nederland hadden (artikel 3 onder a sub i Verordening Brussel II-ter, nr. 2019/1111). De man is pas in februari 2024 naar Portugal verhuisd. De rechtbank zal op het verzoek tot echtscheiding Nederlands recht toepassen ingevolge artikel 10:56, eerste lid, van

het Burgerlijk Wetboek (BW).

De rechtbank stelt de door de man met ingang van de datum van deze beschikking te betalen kinderalimentatie voor [minderjarige] vast op € 572 per maand, voor de toekomst bij vooruitbetaling aan de vrouw te voldoen. De rechtbank bepaalt dat de man met een bedrag van € 1.476 per maand dient bij te dragen in het levensonderhoud van de vrouw, ingaande op de datum van inschrijving van de beschikking tot echtscheiding in de registers van de burgerlijke stand.

De rechtbank gelast de wijze van verdeling: echtelijke woning, woning in Brazilië, inboedel, saldi op bankrekeningen, auto, (activa/passiva van) een onderneming, hypotheek en nog een schuld. Voorts zijn verschillende vergoedingsrechten beoordeeld.

De vrouw verzoekt voor recht te verklaren dat het opgebouwde ouderdomspensioen zal (moeten) worden verevend overeenkomstig de bepalingen in de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS), met veroordeling van de man tot het geven van opdracht aan de pensioenuitkerende instantie om het bedrag waarop de vrouw recht heeft, rechtstreeks aan haar te voldoen. De man kan hiermee instemmen.

Tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat partijen het erover eens zijn dat het in Nederland opgebouwde pensioen over en weer moet worden verevend conform de WVPS. Dit volgt ook uit artikel 1:155 BW: op grond van dit artikel heeft, in geval van echtscheiding en voor zover de ene echtgenoot na de huwelijkssluiting en vóór de echtscheiding pensioenaanspraken heeft opgebouwd, de andere echtgenoot overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens de WVPS recht op pensioenverevening, tenzij de echtgenoten op de wijze voorzien in die wet toepasselijkheid daarvan hebben uitgesloten. Partijen zullen over en weer de benodigde medewerking verlenen aan de pensioenverevening en elkaar daarover informatie verstrekken. Omdat partijen het hierover eens zijn en een en ander tevens reeds uit de wet volgt, hoeft de rechtbank hierover geen beslissing meer te nemen.

Ten aanzien van eventueel in Brazilië opgebouwde pensioenaanspraken geldt dat deze niet vallen onder de werkingssfeer van de WVPS. Daarmee is het verzoek van de vrouw niet toewijsbaar voor zover het de in Brazilië opgebouwde pensioenrechten betreft. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw afwijzen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:3029

Zaaknummer: C/02/401190 / FA RK 22-400 en C/02/413325 / FA RK 23-4043

Rechters: P.M.A.J. Bollen

Advocaten: K. van Doorn en I.M. van Kuilenburg

Wetsartikelen: 3 onder a sub i Verordening Brussel II-ter, nr. 2019/1111 , 10:56 lid 1 BW en 1:155 BW

RECHTSPRAAK

Wijziging onvoorwaardelijke naar voorwaardelijke indexatie ABP niet in strijd met eigendomsrecht

De onvoorwaardelijke indexatie bij het ABP is sinds invoering van de Wet privatisering ABP (WPA) gewijzigd in een voorwaardelijke indexatieregeling. Een pensioengerechtigde verzet zich tegen die wijziging, onder meer stellend dat dit in strijd is met het eigendomsrecht. De rechtbank oordeelt dat gesteld noch gebleken is dat ABP in strijd met regelgeving heeft gehandeld. Het handelen van ABP is niet in strijd met het eigendomsrecht van de werknemer. Alle daartoe door werknemer aangevoerde argumenten in kwestie zijn, voor wat betreft de te beantwoorden rechtsvraag, in nagenoeg soortgelijke gevallen recentelijk meermaals – en tevergeefs – voor de rechter gebracht, zoals bijvoorbeeld in de zaak die leidde tot het arrest van Hof Den Haag van 28 november 2023 (ECLI:NL:GHDHA:2023:2301). De kantonrechter sluit zich aan bij de overwegingen van het hof.

Werknemer werkte vanaf 1 september 1966 bij PTT en vanaf 1 september 1979 bij ABP. Vanaf 1 september 1996 tot en met 1 maart 2010 was werknemer actief deelnemer in het pensioenfonds van ABP. Met ingang van 1 maart 2010 is hij gepensioneerd en ontvangt hij een pensioenuitkering van ABP. De op werknemer van toepassing zijnde pensioenregeling was aanvankelijk bij wet geregeld, te weten de Abp-wet. Die wet schreef voor dat bij een indexering van het loon een overeenkomstige indexering van de pensioenaanspraak volgde (onvoorwaardelijke indexatie). Met de Wet privatisering ABP (WPA) werd de pensioenregeling voor overheidswerknemers inhoudelijk en wat betreft de uitvoering vanaf 1 januari 1996 privaatrechtelijk ingevuld. De Abp-wet is per die datum ingetrokken. Vanaf dat moment werd de pensioenregeling overeengekomen tussen de sociale partners bij de overheid en vastgelegd in een pensioenovereenkomst. Artikel 7 WPA garandeert gelijkwaardige, maar

niet dezelfde, pensioenaanspraken als de Abp-wet. Het indexatiebeleid is – kort gezegd – gewijzigd van onvoorwaardelijk naar voorwaardelijk. ABP heeft de pensioenuitkering van werknemer alleen in 2010, 2022 en in 2023 geïndexeerd. Volgens werknemer heeft hij vanaf de ingangsdatum van zijn ouderdomspensioen recht op onvoorwaardelijke indexatie van zijn vóór 1 januari 1996 (de datum waarop de ABP geprivatiseerd werd) opgebouwde pensioen. Het over de periode 1966 tot 1 januari 1996 opgebouwde pensioen dient volgens hem dus geïndexeerd te worden volgens de regels die destijds golden. Door de pensioenuitkering van werknemer slechts in 2010, 2022 en in 2023 te indexeren in plaats van steeds overeenkomstig de loonindexeringen, heeft ABP volgens werknemer onrechtmatig gehandeld want in strijd met zijn eigendomsrecht, als bedoeld in artikel 17 Handvest van de Grondrechten EU en met artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Voor zover hier van belang houdt artikel 10 WPA in dat daar waar tot 1 januari 1996 de Abp-wet een onvoorwaardelijke indexatieregeling kende, die aanspraak sinds de invoering van de WPA een voorwaardelijke is geworden, welke voorwaarde kort gezegd inhoudt: indien daarvoor volgens de betrokken partijen (de sociale partners) de financiële ruimte aanwezig is. Deze beperking van het recht op toeslag (indexering) is vervolgens meer specifiek geregeld in de Pensioenwet en in artikel 15 lid 2 Besluit financieel toetsingskader pensioenfondsen, dat voorschrijft dat geen toeslag mag worden verleend indien de beleidsdekkingsgraad van het pensioenfonds lager is dan 110%. Dit is een doelbewuste keuze van de wetgever geweest en gesteld noch gebleken is dat ABP in strijd met deze regelgeving heeft gehandeld. Dat ABP niettemin in strijd handelt met het recht op eigendom zoals vastgelegd in artikel 17 van genoemd Handvest en met artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM door de pensioenrechten van werknemer niet loon-overeenkomstig te indexeren, vloeit volgens hem voort uit onder andere het *Albany*-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C 67/96, ECLI:EU:C:1999:430) van 21 september 1999 en het *YS*-arrest van het Hof van Justitie (C-223/19, ECLI:EU:C:2020:753) van 24 september 2020. Alle daartoe door werknemer aangevoerde argumenten in kwestie zijn, voor wat betreft de te beantwoorden rechtsvraag, in nagenoeg soortgelijke gevallen recentelijk meermaals – en tevergeefs – voor de rechter gebracht, zoals bijvoorbeeld in de zaak die leidde tot het arrest van hof Den Haag van 28 november 2023 (ECLI:NL:GHDHA:2023:2301). De kantonrechter sluit zich aan bij de overwegingen van het hof en zal daarom volstaan met een verwijzing daarnaar. Een en ander leidt ertoe dat de vordering integraal wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2281

Zaaknummer: 10731724 CV EXPL 23-4265

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: H. van Meerten en E. Lutjens

Wetsartikelen: Pw

RECHTSPRAAK

Aftopping in sociaal plan vormt geen verboden leeftijdsonderscheid

Tussen partijen is niet in geschil dat de aftopping van de vertrekpremie in het sociaal plan van ABN-AMRO een (direct of indirect) onderscheid naar leeftijd maakt. Aan de orde is de vraag of de aftopping van de vertrekpremie in strijd is met de Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid en daarom nietig is. Het hof beantwoordt die vraag, anders dan de kantonrechter, ontkennend. De aftoppingsregeling doet niet op excessieve wijze afbreuk aan de belangen van de boventallige, oudere werknemers. Ten eerste acht het hof daartoe redengevend de context van de regeling over de vertrekpremie, de aftopping en de andere in het Sociaal Plan getroffen maatregelen voor boventallige werknemers. Ten tweede weegt het hof mee de verschillende, eerder getroffen pensioenmaatregelen van ABN AMRO. Gezien dit gehele pakket aan maatregelen kan niet gezegd worden dat de boventallige, oudere werknemer die de fictieve pensioendatum (bijna) heeft bereikt excessief wordt benadeeld. Het hof neemt daarbij ook in aanmerking dat volledige inkomenscompensatie ook niet het uitgangspunt is of hoeft te zijn bij het opstellen van een Sociaal Plan.

Werknemer is op 1 juni 2001 bij ABN AMRO in dienst getreden als projectmanager. Op de arbeidsovereenkomst van werknemer is het Sociaal Plan van toepassing. Binnen ABN AMRO heeft er een reorganisatie plaatsgevonden. Op 5 juli 2017 heeft werknemer zich ziek gemeld onder meer vanwege burn-outklachten en een nekhernia. Bij brief van 17 juli 2017 heeft ABN AMRO, in vervolg op een persoonlijk gesprek met werknemer, aan hem bevestigd dat hij in het kader van de reorganisatie niet is geplaatst in de nieuwe organisatie en dat hij – tenzij hij

kies voor een definitief vertrek – per 18 oktober 2017 wordt geplaatst in de mobiliteitsorganisatie van ABN AMRO (door partijen ook ‘de boventalligverklaring’ genoemd). In deze brief wordt tevens medegedeeld dat bij vertrek een 100% vertrekpremie zou worden toegekend, en dat het dienstverband bij de bank zal worden beëindigd indien tijdens de duur van de plaatsing in de mobiliteitsorganisatie geen passende andere functie zal worden gevonden, waarbij in het laatste geval aanspraak zou bestaan op 65% van de krachtens het Sociaal Plan geldende vertrekpremie. Werknemer heeft niet gekozen voor vertrek, maar heeft in verband met zijn arbeidsongeschiktheid verzocht om uitstel van het moment van instromen in de mobiliteitsorganisatie. Dat is gebeurd. Op 1 juli 2018 heeft werknemer de fictieve pensioendatum als bedoeld in paragraaf 5.2 onder c van het Sociaal Plan bereikt. Vanaf die datum heeft werknemer recht op een tijdelijk ouderdomspensioen (TOP) tot aan de datum waarop hij recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene ouderdomswet (AOW), te weten op 17 januari 2021. Werknemer heeft in eerste aanleg een verklaring voor recht verzocht dat artikel 5.2 van het Sociaal Plan in strijd is met de WGBL. De kantonrechter heeft dit verzoek toegewezen. ABN AMRO heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de aftopping van de vertrekpremie drie legitieme doelen dient (bescherming van economisch nadeel, eerlijke en rechtvaardige verdeling beschikbare middelen en redelijke beperking van de financiële gevolgen van de reorganisatie), zodat daar in het navolgende van uit wordt gegaan. In geschil is of aftopping van de vertrekpremie een passend en noodzakelijk middel is voor het bereiken van deze doelstellingen. ABN AMRO betoogt dat de kantonrechter ten onrechte heeft geoordeeld dat de aftoppingsregeling uit het Sociaal Plan niet objectief gerechtvaardigd en zodoende nietig is. Naar het oordeel van het hof kan niet gezegd worden dat de aftoppingsregeling een kennelijk ongeschikt middel is om de drie legitieme doelen te bereiken. Uit het Sociaal Plan vloeit voort dat de economisch nadelige gevolgen van de aftoppingsregeling worden beperkt door de aanspraak die werknemers kunnen maken op het TOP over de periode vanaf zijn/haar fictieve pensioendatum tot de AOW-gerechtigde leeftijd. ABN AMRO heeft toegelicht dat het TOP gelijk is aan een AOW-uitkering, zodat gezegd kan worden dat de werknemer daarmee over een redelijk vervangend inkomen kan komen te beschikken. Het economische nadeel van de aftopping wordt voor deze werknemer beperkt door dit vervangende inkomen. Op deze wijze worden de beschikbare middelen eerlijk en rechtvaardig verdeeld. Het geldt dat met de lagere, afgetopte vertrekpremies bespaard wordt, kan immers worden ingezet voor de vertrekpremies van de werknemers die niet kunnen terugvallen op een redelijk vervangend inkomen. Onder deze omstandigheden kan de aftoppingsregeling uit artikel 5.2 van het Sociaal Plan naar het oordeel van het hof als een passend middel worden aangemerkt. Naar het oordeel van het hof kan ook niet gezegd worden dat de aftoppingsregeling op excessieve wijze afbreuk doet aan de

belangen van de boventallige, oudere werknemers. Ten eerste acht het hof daartoe redengevend de context van de regeling over de vertrekpremie, de aftopping en de andere in het Sociaal Plan getroffen maatregelen voor boventallige werknemers. Ten tweede weegt het hof mee de verschillende, eerder getroffen pensioenmaatregelen van ABN AMRO. Gezien dit gehele pakket aan maatregelen kan niet gezegd worden dat de boventallige, oudere werknemer die de fictieve pensioendatum (bijna) heeft bereikt excessief wordt benadeeld. Het hof neemt daarbij ook in aanmerking dat volledige inkomenscompensatie ook niet het uitgangspunt is of hoeft te zijn bij het opstellen van een Sociaal Plan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:510

Zaaknummer: 200.275.475/01

Rechters: I.A. Haanappel-van der Burg, M.L.D. Akkaya en R.L. de Graaff

Advocaten: M.J.M.T. Keulaerds en M.J.G.M. Lamers

Wetsartikelen: 7 WGBL

RECHTSPRAAK

Bestuurder hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige verplichtingen jegens werknemster; niet voor pensioenpremies

Werkneemster (appellante) is op basis van een arbeidsovereenkomst in dienst geweest van Royprop Amsterdam B.V. Verweerder was enig (middellijk) bestuurder. Bij beschikking van 22 augustus 2019 is Royprop Amsterdam B.V. door de kantonrechter veroordeeld tot betaling aan appellante van diverse bedragen, verschuldigd op grond van de arbeidsovereenkomst. Zij biedt echter geen verhaal. Appellante heeft verweerder aangesproken op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. Het hof wijst de vorderingen gedeeltelijk toe. Indien een liquidatiebesluit is genomen en er onvoldoende middelen zijn om schuldeisers te voldoen, staat het de bestuurder van een vennootschap niet langer vrij aan de vennootschap gelieerde schuldeisers met voorrang te voldoen, tenzij die betaling door bijzondere omstandigheden wordt gerechtvaardigd. Een wettelijke grondslag op grond waarvan een bestuurder betalingsonmacht moet melden aan werknemers en bij het nalaten daarvan persoonlijk voor de pensioenverplichtingen aansprakelijk is, ontbreekt. Voor aansprakelijkheid van verweerder op dit punt bestaat geen basis.

Werkneemster is tot 1 maart 2019 in dienst geweest van Royprop Amsterdam B.V. (hierna: Royprop). Vanaf 15 september 2005 tot 28 mei 2019 was Z, op basis van een managementovereenkomst tussen zijn management B.V. Midstaete en Royprop, enig middellijk bestuurder van Royprop. Op 7 september heeft de algemene vergadering van Royprop het besluit genomen tot liquidatie van de vennootschap. Medio november 2018 heeft Royprop haar trustlicentie ingeleverd bij DNB. Royprop heeft daarna nog diverse schuldeisers

voldaan. Royprop is uiteindelijk niet geliquideerd en bestaat nog steeds. Op 28 mei 2019 zijn de aandelen in Royprop en Udacha overgedragen aan een derde. Na verkregen toestemming van het UWV, heeft Royprop de arbeidsovereenkomst met werknemster opgezegd per 1 maart 2019. Nadat werknemster een procedure tegen Royprop was gestart, heeft de kantonrechter Royprop veroordeeld tot betaling van een aantal financiële vergoedingen. Tegen die beschikking heeft Royprop geen hoger beroep ingesteld en zij heeft evenmin voldaan aan de veroordelingen, ook niet na de gelegde beslagen. Midstaete heeft in de periode januari 2018 tot en met maart 2019 een aantal (managementfee)facturen aan Royprop gestuurd, die Royprop ook heeft voldaan. Werknemeester heeft in eerste aanleg gevorderd betaling door Z van een schadevergoeding ad € 78.540,53 en een schadevergoeding gelijk aan de door Royprop aan werknemster verschuldigde pensioenbijdrage. De rechtbank heeft geoordeeld dat Z een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt en de vorderingen van werknemster gedeeltelijk toegewezen tot het bedrag van € 32.211,47. Volgens werknemster is de schadevergoeding te laag.

Het hof oordeelt als volgt. Grieven I tot en met VI falen omdat werknemster haar stellingen onvoldoende heeft onderbouwd, ofwel omdat zij daar geen belang bij heeft. Grief VII klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de fee vacation allowance niet onrechtmatig is. Z heeft aangevoerd dat hij bij het betalen aan Midstaete inzichtelijk heeft willen maken dat de fee niet hoger is dan het aan werknemster betaalde salaris. Het aan Midstaete betaalde bedrag is een allesomvattende vergoeding per periode. Aan Midstaete is fee betaald voor de werkzaamheden die Z heeft verricht voor Royprop. Het totale bedrag is verschuldigd op grond van de managementovereenkomst. De managementovereenkomst bevat een bepaling dat de vergoeding jaarlijks kan worden herzien. Het verweer faalt en de grief slaagt. De rechtbank heeft vastgesteld dat toen het liquidatiebesluit werd genomen, vaststond dat de inkomsten van Royprop op korte termijn zouden opdrogen. Er was ten tijde van dat besluit voorzienbaar dat schuldeisers onbetaald zouden blijven. Indien de vennootschap heeft besloten haar activiteiten te beëindigen en niet over voldoende middelen beschikt om haar schuldeisers te voldoen, staat het de bestuurder van de vennootschap niet langer vrij schuldeisers die aan de vennootschap zijn gelieerd met voorrang boven andere schuldeisers te voldoen, tenzij die betaling door bijzondere omstandigheden wordt gerechtvaardigd. Van dat laatste is geen sprake. Z kan daarom een persoonlijk verwijt worden gemaakt en is aansprakelijk voor de door werknemster geleden schade. Het betreft, naast de reeds toegewezen schadevergoeding, een bedrag van €3.490,20, dat de rechtbank ten onrechte niet heeft toegewezen. Het toe te wijzen bedrag dient aldus met dit bedrag te worden verhoogd, hetgeen ertoe leidt dat een bedrag van € 35.750,67 toewijsbaar is.

Op grond van het onder 3.8 aangehaalde vonnis van de kantonrechter staat vast dat Royprop een bijdrage aan een pensioen voor werknemster moest bieden. Vast staat ook dat Royprop hierin tekort is geschoten. Het enkele feit dat de vennootschap niet aan haar verplichting heeft voldaan, is echter onvoldoende om tot de conclusie te komen dat de bestuurder persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Bijkomende bijzondere omstandigheden die tot een andere conclusie kunnen leiden heeft werknemster niet gesteld.

De gevolgen voor de bestuurder van een vennootschap bij niet (tijdige) melding van de betalingsonmacht, waar werknemster een beroep op doet, namelijk die van persoonlijke aansprakelijkheid, betreft bijzondere wettelijke regelingen ten behoeve van pensioenfondsen en de Ontvanger der belastingen. Een wettelijke grondslag op grond waarvan een bestuurder betalingsonmacht moet melden aan werknemers en bij het nalaten daarvan persoonlijk voor de pensioenverplichtingen aansprakelijk is, ontbreekt. Voor aansprakelijkheid van Z op dit punt bestaat geen basis.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:628

Zaaknummer: 200.322.774/01

Rechters: M.C.M. van Dijk, R.S. van Coevorden en A.J.P. Schild

Advocaten: A. Schippers en R.J. van de Leur

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgemeenschap na scheiding conform convenant en verevening pensioen

Geschil na echtscheiding over verdeling huwelijksgemeenschap. Het hof legt het convenant uit en verdeelt diverse posten. Daarbij past het de verevening van het door man en vrouw tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen toe.

Partijen zijn in 1995 onder het maken van huwelijkse voorwaarden gehuwd. In de huwelijkse voorwaarden was een verrekenbeding opgenomen, inhoudende dat partijen bij het einde van het huwelijk afrekenen alsof zij in algehele gemeenschap van goederen waren gehuwd. Partijen zijn in 2008 feitelijk uit elkaar gegaan. De man is in de woning aan de [A-straat] te [plaats C], gemeente [gemeente] (hierna: de woning) blijven wonen. De woning was gezamenlijk eigendom van partijen. De vrouw heeft bij verzoekschrift van 2 december 2016 de rechtbank verzocht de echtscheiding uit te spreken en de inhoud van het tussen partijen overeengekomen echtscheidingsconvenant van 30 november 2016 deel te laten uitmaken van de beschikking.

Bij beschikking van 3 januari 2017 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken, welke echtscheiding op 17 januari 2017 is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Het echtscheidingsconvenant maakt deel uit van de beschikking. De woning is verkocht en op 8 december 2021 geleverd aan een derde.

Het hof overweegt dat niet in geschil is dat de man in april 2021 een bedrag van € 2.406,05 heeft afgelost op de hypotheekschuld verbonden aan de woning van partijen. Onweersproken is dat de man dit bedrag heeft moeten aflossen omdat de Rabobank stopte met de Rabo Rendemix rekening en vervolgens het verschil tussen de afkoopwaarde van de effecten en het prognosekapitaal diende te worden overbrugd. Partijen waren gezamenlijk eigenaar van de woning en in beginsel ieder voor de helft draagplichtig voor de hieraan verbonden hypotheekschuld. Bij gebreke van andere afspraken dient de vrouw dan ook bij te dragen aan de extra aflossingsverplichting, temeer omdat deze aflossing ervoor heeft gezorgd dat de

hypotheekschuld op de woning minder, en daarmee het aandeel van de vrouw in de verkoopopbrengst van de woning groter, is geworden.

Vast staat dat partijen gezamenlijk een kredietovereenkomst zijn aangegaan met Interbank en dat zij beiden hoofdelijk aansprakelijk waren voor deze schuld. Uit het door de man in eerste aanleg overgelegde overzicht van het doorlopend krediet (productie 10 eerste aanleg) van 29 november 2016 blijkt dat partijen uit hoofde van de kredietovereenkomst op die datum een schuld aan Interbank hadden van € 14.407. De man heeft de schuld afgelost. De vrouw is gehouden de helft van de schuld voor haar rekening te nemen. De man, die de schuld heeft afgelost, heeft op grond van artikel 6:10 BW een vordering op de vrouw uit hoofde van regres. Het hof oordeelt dat de draagplicht van de vrouw beperkt blijft tot de helft van de schuld op de peildatum ad € 14.407, derhalve tot een bedrag van € 7.203,50. Voor de nadien verschuldigde rente is alleen de man draagplichtig. Indien de man de afspraak in het convenant om de schuld op zijn naam over te zetten was nagekomen, was die rente immers ook alleen voor zijn rekening gekomen. Nu hij dat heeft verzuimd, komen de gevolgen daarvan voor zijn rekening.

Met de vrouw is het hof van oordeel dat de rechtbank ten onrechte is uitgegaan van 2 december 2016 als peildatum voor de waardebepaling van de lijfrenteverzekeringspolis (spaarloonpolis) bij Nationale Nederlanden. De rechtbank lijkt voor de peildatum te hebben aangesloten bij de peildatum voor de omvang van de gemeenschap, waar de waarde dient te worden bepaald op het moment van feitelijke verdeling. Het hof overweegt dat indien in hoger beroep een grief is gericht tegen het oordeel van het door de rechter in eerste aanleg gehanteerde peilmoment voor de waardering van tot een gemeenschap behorende goederen maar niet tegen de door de rechter in eerste aanleg vastgestelde verdeling, de datum van de uitspraak in eerste aanleg (19 oktober 2022) in beginsel dient te gelden als de datum van de feitelijke verdeling en daarmee als datum voor de waardering. Uit de door de man overgelegde brief van Nationale Nederlanden van 18 juni 2020 (productie 3, bijlage 3) blijkt dat de lijfrenteverzekeringspolis met polisnummer [0000] op 1 juni 2020 is gestopt en het kapitaal dat de man had opgebouwd op dat moment € 12.496 bedroeg. Dit is dan ook de waarde die in beginsel voor verdeling in aanmerking komt. Omdat de man genoegzaam heeft aangetoond dat splitsen van de verzekering niet mogelijk was, terwijl uit de door de vrouw overgelegde productie 2 blijkt dat Nationale Nederlanden op 26 september 2022 een (netto) bedrag van € 5.998,08 heeft overgemaakt op de rekening van de man, kan de vrouw aanspraak maken op de helft van dit bedrag, zijnde € 2.999,04.

Nu de vrouw met overlegging van een brief van het ABP d.d. 18 augustus 2022 (productie 4) heeft onderbouwd dat zij een lager bedrag ontvangt dan waarvan de rechtbank is uitgegaan –

het ABP vermeldt een maandelijkse uitkering van € 135,48 – slaagt deze grief van de vrouw. Het bestreden vonnis zal op dit punt worden vernietigd en de vrouw zal worden veroordeeld om vanaf 5 juli 2017 maandelijks een bedrag van € 69 aan pensioen ABP aan de man te betalen, voor zover het nog niet vervallen termijnen betreft, bij vooruitbetaling te voldoen.

Nu verevening reeds uit de wet voortvloeit – en dat geldt ook voor dit pensioen van de man – heeft de vrouw onvoldoende onderbouwd wat haar belang is bij het bekrachtigen van de beslissing van de rechtbank met betrekking tot de verklaring voor recht, nog daargelaten dat de vrouw niet zelf, ook niet in appèl, heeft gevorderd voor recht te verklaren dat het pensioen bij Aegon dient te worden verevend.

Uit de stellingen van partijen en het door de vrouw overgelegde aanvraagformulier van de man ter zake van zijn pensioen (productie 3 memorie van grieven) leidt het hof af dat Aegon het pensioen louter uitbetaalt aan de man. Nu uitvoering van de verevening door Aegon (kennelijk) een gepasseerd station is, moet de man het pensioen zelf met de vrouw verevenen. De vrouw heeft – zoals hiervoor onder 3.26. reeds uiteen gezet – ter zake van het pensioen van de man bij Aegon de betaling van een bedrag van € 1.911,42 gevorderd. Uit de overgelegde brief van de raadvrouw van de man aan de raadsman van de vrouw van d.d. 19 oktober 2022 (productie 3 memorie van antwoord) blijkt dat de man erkent dat de vrouw over de periode 1 december 2019 tot en met oktober 2022 recht heeft op een bedrag van € 51,66 bruto per maand, derhalve in totaal € 1.808,10, en dat de man dit bedrag aan de vrouw betaalbaar zal stellen. De raadvrouw maakt vervolgens een berekening van al hetgeen de man dient te betalen minus de door hem gestelde verrekenposten en komt op een bedrag van € 9.742,22 dat de man aan de vrouw dient te betalen. Dit bedrag heeft de man vervolgens op 24 oktober 2022 aan de vrouw overgemaakt met als omschrijving ‘achterstand alimentatie, uitkering NN, pensioenverevening minus te verrekenen bedragen’.

In het licht van het voorgaande is het hof van oordeel dat de man voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij (een groot deel van) het door hem aan de vrouw verschuldigde bedrag heeft betaald. De enkele opmerking van de vrouw dat de man nog niet aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan, is in dit verband dan ook onvoldoende om te concluderen tot verschuldigdheid door de man van het door de vrouw gevorderde bedrag ad € 1.911,42. De grief van de vrouw faalt dan ook.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1379

Zaaknummer: 200.318.474/01

Rechters: A.R. Sturhoofd, J.M. van Baardewijk en R.M. Troost

Advocaten: H.M.A. Breuls en M.L. Molenaar

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Advocatenkantoor moet gebruikelijke pensioenvoorziening treffen voor advocaat-stagiair

Partijen verschillen van mening over de vraag of zij hebben afgesproken dat werkgever een pensioenvoorziening voor werkneemster, indertijd werkzaam als advocaat-stagiaire, had moeten treffen of dat werkgever dit alleen hoefde te doen als dit gebruikelijk was voor advocaten in loondienst. Het eindoordeel van het hof is dat werkgever voor werkneemster een pensioenvoorziening over de periode van 6 januari 2006 tot 1 juli 2008 moet treffen zoals die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is met een positie, achtergrond en ervaring als die van werkneemster. Dit moet werkgever doen op straffe van een dwangsom.

Werkneemster is op 9 januari 2006 bij een advocatenkantoor (hierna: werkgeefster) in dienst getreden als advocaat-stagiaire. In een brief zijn partijen in aanvulling op de tussen hen gesloten arbeidsovereenkomst overeengekomen dat er voor werkneemster een pensioenverzekering zou worden afgesloten 'zoals die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is'. Werkgeefster heeft werkneemster aangemeld bij Centraal Beheer Achmea voor een Flexibel Pensioen vanaf 1 juli 2008. Werkgeefster heeft daarvoor de pensioenpremies afgedragen. Per 3 februari 2009 is de arbeidsovereenkomst beëindigd. Werkneemster heeft werkgeefster gedagvaard en gevorderd om, samengevat, werkgeefster te veroordelen om ten behoeve van werkneemster een pensioenvoorziening te treffen over de gehele periode van de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter heeft de vorderingen van werkneemster afgewezen. Werkneemster heeft hoger beroep ingesteld. Partijen twisten over de vraag wat precies bedoeld is met het afsluiten van een pensioenverzekering 'zoals die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is'. In een tussenuitspraak heeft het hof geoordeeld dat uit de bewoordingen van de afspraak in de brief – onvoorwaardelijk – volgt dat voor werkneemster een pensioenverzekering zou worden afgesloten. Voor de inhoud van de pensioenverzekering zou worden aangesloten bij hetgeen voor advocaten in loondienst gebruikelijk is. Het

voorgaande blijkt ook uit de handelwijze van partijen nadien. Het hof heeft werkgeefster in de gelegenheid gesteld tegenbewijs te leveren tegen de voorshands bewezen stelling van werkneemster.

In een tussenarrest heeft het hof, na het horen van getuigen, geoordeeld dat werkgeefster niet geslaagd is in het ontzenuwen van de voorshands bewezen geachte onvoorwaardelijke afspraak dat voor werkneemster een pensioenverzekering wordt afgesloten (zoals die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is). Dit betekent dat de vordering van werkneemster in beginsel toewijsbaar is in die zin dat werkgeefster veroordeeld wordt tot het treffen van een pensioenverzekering over de periode van 6 januari 2006 tot 1 juli 2008 die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is. Het hof heeft partijen verzocht te omschrijven (en zo veel mogelijk met stukken te onderbouwen) wat met ingang van 6 januari 2006 een voor een advocaat in loondienst – met een positie, achtergrond en ervaring als die van werkneemster – gebruikelijke pensioenverzekering zou zijn geweest en wat er thans nodig is om daarin alsnog te voorzien. Werkneemster heeft een ‘quick and dirty’ berekening overgelegd van door haar geleden pensioenschade van € 24.643. Werkgeefster heeft betwist dat deze berekening kan dienen als onderbouwing voor wat een gebruikelijke pensioenvoorziening zou zijn geweest. Het hof moet naar aanleiding van die correspondentie concluderen dat partijen niet tot overeenstemming zijn gekomen over hoe werkgeefster aan de veroordeling zou kunnen voldoen. Dit laat echter onverlet dat de vordering van werkneemster kan worden toegewezen. Uit de proceshouding van werkgeefster valt op te maken dat zij niet voornemens is vrijwillig aan de veroordeling te voldoen. Het hof acht het daarom aangewezen de gevorderde dwangsom aan de nakoming te verbinden, met een maximum van € 50.000. Werkgeefster wordt aldus veroordeeld een pensioenvoorziening voor werkneemster te treffen over de periode van 6 januari 2006 tot 1 juli 2008, zoals die voor een advocaat in loondienst – met een positie, achtergrond en ervaring als die van werkneemster – gebruikelijk is, op straffe van een dwangsom.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:464

Zaaknummer: 200.257.863/02

Rechters: M.D. Ruizeveld, C.A. Joustra en R.S. van Coevorden

Advocaten: R. de Mooij en N. Köse-Albayrak

Wetsartikelen: Pw

RECHTSPRAAK

Hoogte te verevenen pensioen in eigen beheer om af te storten

Geschil over de hoogte van het te verevenen pensioen in eigen beheer. Het hof heeft pensioendeskundigen daarover laten berichten. De deskundigen komen tot de conclusie dat de pensioenopbouw met ingang van 31 december 2012 is beëindigd, waarbij op dat moment € 29.093 aan ouderdomspensioen is opgebouwd en € 14.095 aan partnerpensioen (nabestaandenpensioen). De deskundigen menen dat rekening moet worden gehouden met voorindexatie en na-indexatie. Het hof oordeelt dat de afspraken van de partijen bij de pensioenovereenkomst zo moeten worden uitgelegd dat zij indexatie hebben willen blijven toepassen. Partijen moeten de deskundigen opdracht geven om binnen twee weken na deze beschikking de hoogte van de commerciële waarde te berekenen. Het hof acht een vaste indexatie van 2% in een redelijke benadering van de cao-loonindex.

Het hof blijft bij hetgeen is overwogen en beslist in de tussenbeschikking van 24 oktober 2023, voor zover hierna niet anders wordt overwogen of beslist. In die beschikking heeft het hof bepaald dat partijen, eventueel vertegenwoordigd door iemand die van de zaak op de hoogte is en tot het geven van de verlangde inlichtingen in staat is en bevoegd is tot het aangaan van een schikking, samen met hun advocaten op de zitting van 6 december 2023 zullen verschijnen. Ook heeft het hof bepaald dat de beide eerder benoemde deskundigen [de pensioendeskundige₁] en [de pensioendeskundige₂] dan tevens zullen worden gehoord en een mondelinge toelichting en/of aanvulling zullen geven naar aanleiding van het door hen uitgebrachte deskundigenbericht en de daarover door partijen gemaakte opmerkingen. Ten aanzien van de kosten van de deskundigen heeft het hof bepaald dat de man het voorschot dient te betalen, waarbij het hof in zijn eindbeschikking een definitieve beslissing zal nemen over de kosten van de deskundigen.

Ter beoordeling aan het hof liggen nog voor de verzoeken van partijen over de pensioenaanspraken van de vrouw en de (proces)kosten. In de (tussen)beschikking van 22 september 2020 heeft het hof geoordeeld dat moet worden uitgegaan van een opbouw tot 1 januari 2013, waarbij de commerciële waarde van die aanspraak het uitgangspunt is.

De deskundigen komen tot de conclusie dat de pensioenopbouw met ingang van 31 december 2012 is beëindigd, waarbij op dat moment € 29.093 aan ouderdomspensioen is opgebouwd en € 14.095 aan partnerpensioen (nabestaandenpensioen). De deskundigen menen dat rekening moet worden gehouden met voorindexatie en na-indexatie. De commerciële waarde van de pensioenaanspraak moet worden bepaald naar het tijdstip van afstorting door de rechtspersoon (de B.V. van de man). Omdat op dit moment is nog niet duidelijk is op welke datum de afstorting zal plaatsvinden, stellen de deskundigen voor dat deze berekening binnen vier weken na de beschikking wordt gemaakt. De deskundigen zijn verder van mening dat afstorting voor het volledige bedrag mogelijk is zonder dat de continuïteit van de onderneming in gevaar komt. Het hof gaat eerst in op de vraag of de opgebouwde pensioenaanspraken moeten worden geïndexeerd, aangezien partijen hierover van mening verschillen. Het hof is van oordeel dat artikel 9 van de pensioenovereenkomst ruimer moet worden uitgelegd dan de man nu doet, en dat niet gebleken is dat bij het stopzetten van de pensioenopbouw door partijen bedoeld is de indexatie uit te sluiten. De inhoud van artikel 9 geeft een ruimere interpretatie. Daaruit leidt het hof af, mede gelet op het uitgangspunt in de pensioenovereenkomst dat het pensioen welvaartsvast moet zijn, dat indexatie ook plaatsvindt indien pensioenopbouw anders dan door overlijden wordt stopgezet. Partijen hebben ook naar deze uitleg gehandeld. Uit de toelichting van de deskundigen tijdens de zitting en het deskundigenrapport blijkt dat in de jaarstukken van [naam5] B.V. met ingang van 1 januari 2013 de opgebouwde pensioenaanspraken steeds zijn geïndexeerd. Het hof gaat voorbij aan de stelling van de man dat dit een fout van zijn accountant is geweest die in 2021 is gecorrigeerd. De onderneming van de man heeft immers vanaf het stopzetten van de pensioenopbouw jarenlang deze indexering toegepast en in de jaarstukken is hiervoor steeds aandacht geweest. Dit blijkt uit de nadere toelichting die hierover in de jaarstukken is gegeven. Gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat de afspraken van de partijen bij de pensioenovereenkomst zo moeten worden uitgelegd dat zij indexatie hebben willen blijven toepassen.

Vast staat dat de pensioenopbouw met ingang van 31 december 2012 is beëindigd. Vast staat ook dat op dat moment € 29.093 aan ouderdomspensioen is opgebouwd en € 14.095 aan nabestaandenpensioen. De commerciële waarde van deze aanspraak – het bedrag dat nodig is om deze pensioenaanspraak bij een externe pensioenverzekeraar te verzekeren – moet

worden bepaald naar het tijdstip van afstorting. Niet gesteld of gebleken is wat de commerciële waarde is van de pensioenafpraak van de vrouw per nu (het tijdstip van afstorting). Het hof zal daarom bepalen dat partijen de door het hof benoemde deskundigen opdracht moeten geven om binnen twee weken na deze beschikking de hoogte van de commerciële waarde te berekenen, waarbij elke partij de helft van de daarmee gemoeide kosten moet dragen. De deskundigen hebben in hun berekening gerekend met een indexatie van 2%. De vrouw heeft tijdens de zitting in hoger beroep verklaard het niet eens te zijn met dit percentage. Volgens haar moet in redelijkheid worden gerekend op basis van commerciële uitgangspunten en in dat kader met een percentage van 4 tot 6%. Het hof volgt de vrouw hierin niet. De deskundigen hebben rekening gehouden met de lijn van de belastingdienst dat een vaste indexatie niet hoger kan zijn dan 3%. Aangezien de pensioenopbouw eind 2012 is geëindigd, moet de indexatie over een lange reeks van jaren worden berekend. Het hof acht een vaste indexatie van 2% in dat geval een redelijke benadering van de cao-loonindex. De vrouw heeft niet nader onderbouwd waarom met een hoger percentage moet worden gerekend, zodat het hof hieraan voorbij gaat.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3187

Zaaknummer: 200.256.167

Rechters: M.L. van der Bel, R. Prakke-Nieuwenhuizen en M.H.H.A. Moes

Advocaten: K.A. Boshouwers en M.V. Scheffers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Levensloopregeling is verknocht aan de man

Echtscheidingsgeshil. Bij de berekening van het netto besteedbaar inkomen van de man in het kader van de alimentatie wordt geen rekening gehouden met de aanvullende bijdrage die de man heeft ontvangen in verband met het functioneel leeftijdsontslag (FLO). Het was een incidentele uitkering die niet behoorde tot de middelen die partijen gebruikelijk tot hun beschikking hadden. Bij de verdeling van de gemeenschap van goederen geldt dat de man een aantal bedragen onder de uitsluitingsclausule heeft ontvangen. Dit privévermogen is door vermenging tot het gemeenschapsvermogen gaan behoren. De man heeft recht op vergoeding van dit bedrag. Het levenslooppensioen brandweer (FLO-spaartegoed) is aan de man verknocht.

Partijen zijn in 2003 met elkaar gehuwd in gemeenschap van goederen. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Het huwelijk van partijen is op 31 maart 2023 ontbonden door inschrijving van deze beschikking in de registers van de burgerlijke stand. Zij zijn ouders van twee kinderen. In hoger beroep gaat het onder meer over de kinderalimentatie, de partneralimentatie en een deel van de verdeling van de gemeenschap van goederen.

Ten aanzien van de kinderalimentatie overweegt het hof dat voor de berekening van het netto besteedbaar inkomen (NBI) van de man geen rekening moet worden gehouden met de aanvullende bijdrage die is betaald in verband met de FLO. Die bijdrage behoorde niet tot de middelen die partijen gebruikelijk tot hun beschikking hadden. Het hof is van oordeel dat de man onder meer met de 'Uitleg FLO-overgangsrecht' die is opgesteld door FLO-x BV namens [naam1] (productie 17 bij beroepschrift) voldoende heeft onderbouwd dat de FLO-bijdrage een incidentele uitkering is die hij in 2020 en in 2021 heeft ontvangen die hij moet aanwenden om vanaf zijn 59e jaar tot aan zijn pensioengerechtigde leeftijd zijn inkomen aan te vullen.

De man heeft – onbetwist – gesteld dat hij de eerste FLO-uitkering eind december 2020 heeft ontvangen. Op de mondelinge behandeling van 5 december 2023 hebben de man en de vrouw, op de vraag van het hof, geantwoord dat zij op 4 januari 2021 feitelijk uit elkaar zijn gegaan. Het hof is van oordeel dat, gezien de korte tijd tussen de ontvangst van de FLO-uitkering en het feitelijk uiteengaan, deze uitkering niet tot de welstand van het gezin is gaan behoren. Dat de man nog vrij over het geld kan beschikken, zoals de vrouw heeft gesteld, acht het hof niet relevant: het gaat er – kort gezegd – bij de bepaling van de behoefte om of de uitkering bijdroeg aan de gebruikelijke welstand van het gezin en dat was niet het geval. Het hof zal bij de berekening van het NBI van de man uitgaan van het inkomen dat is vermeld op de alternatieve jaaropgave (€ 50.597). Dit is ook in lijn is met zijn inkomen in de jaren daarvoor.

De rechtbank heeft de bijdrage van de man in de kosten van de kinderen met ingang van 31 maart 2023 vastgesteld op € 569 per kind per maand. Het hof heeft het aandeel van de man hoger berekend, namelijk op € 611. Omdat de man niet in een nadeliger positie mag raken als gevolg van zijn eigen hoger beroep (het zogenoemde verbod van reformatio in peius) en de vrouw en/of [de meerderjarige] geen incidenteel hoger beroep hebben ingesteld zal het hof de kinderalimentatie, net als de rechtbank, met ingang van 31 maart 2023 vaststellen op € 569 per kind per maand en met ingang van 1 januari 2024 (na indexatie) op € 604,28 per kind per maand. Hoewel het bedrag gelijk blijft, zal het hof onderdeel 4.3 van de beschikking wel vernietigen, omdat de ingangsdatum nu bekend is en de alimentatie voor [de meerderjarige] inmiddels aan haarzelf moet worden betaald en niet aan de vrouw.

Ten aanzien van de partneralimentatie overweegt het hof dat de vrouw een resterende behoefte heeft van € 461 bruto per maand. De man heeft voldoende draagkracht om dit bedrag te kunnen betalen en dit bedrag is lager dan uit de (jus)vergelijking volgt. Het hof zal daarom onderdeel 4.4 van de bestreden beschikking vernietigen en de partneralimentatie vaststellen op een bedrag van € 461 bruto per maand met ingang van 31 maart 2023 en (na indexatie) op een bedrag van € 489,58 met ingang van 1 januari 2024.

De man betoogt – kort gezegd – dat de rechtbank ten onrechte zijn vordering uit hoofde van een vergoedingsrecht op de huwelijksgemeenschap heeft afgewezen (grief 11). Dat vergoedingsrecht is volgens de man ontstaan doordat gelden uit zijn privévermogen zijn aangewend ten behoeve van de huwelijksgemeenschap. De man stelt in hoger beroep dat die vordering € 145.163,97 bedraagt en dat die vordering ‘met inachtneming van de beleggingsleer’ uit de overwaarde van de woning aan hem moet worden betaald, alvorens die overwaarde tussen partijen bij helfte wordt gedeeld.

Het hof is van oordeel dat de man voldoende heeft aangetoond dat hij bedragen ‘onder de

uitsluitingsclausule' heeft ontvangen. Het hof oordeelt dat de man een vergoedingsrecht heeft ten laste van de huwelijksgemeenschap van € 145.163,97. De man heeft nog verzocht om dit vergoedingsrecht vast te stellen 'met inachtneming van de beleggingsleer' zoals die geldt sinds 1 januari 2012. De man stelt dat zijn uitgaven hebben geleid tot een waardevermeerdering van 60 %. Gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw heeft de man zijn stellingen op dit punt te weinig onderbouwd. Zijn standpunt is ook onjuist. Het vergoedingsrecht van de man is zoals is overwogen in 5.49 ontstaan doordat de geërfde gelden ten bedrage van € 150.000 door vermenging zijn gaan behoren tot de huwelijksgemeenschap. Het gevolg van deze vermogensverschuiving is dat de man jegens de gemeenschap recht heeft op vergoeding van dat bedrag van € 150.000. Deze vermogensverschuiving valt niet onder het bereik van artikel 1:87 BW en evenmin onder dat van artikel 1:96 lid 4 en 5 BW. Het hof zal derhalve uitgaan van het door de man verzochte nominale bedrag van € 145.163,97 en het vergoedingsrecht op dat bedrag vaststellen. Dat de vermogensverschuiving € 150.000 bedroeg, doet daar niet aan af.

De man stelt dat het levensloop pensioen (FLO-spaartegoed), zonder verrekening van de waarde, aan hem moet worden toegedeeld. Dit is uitgesteld loon dat de man vanaf zijn 59e jaar aan zichzelf moet uitkeren. Dit uitgestelde loon is aan de man verknocht. De man doet een beroep op de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid. Het hof is van oordeel dat hieruit voldoende blijkt dat de bijdragen die de werkgever aan de man heeft betaald in het kader van het FLO-spaartegoed, zijn aan te merken als toekomstig loon. Dit FLO-spaartegoed is naar zijn aard zo sterk aan de man verknocht dat dit niet in de gemeenschap is gevallen. Dat de man de gelden niet op een aparte rekening heeft gezet, doet, anders dan de vrouw betoogt, aan de verknochtheid niet af. Aangezien het FLO-spaartegoed op basis van verknochtheid niet behoort tot de tussen partijen bestaande gemeenschap, maar van de man privé is, kan het verzoek van de man tot toedeling aan hem van het FLO-spaartegoed niet worden toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3370

Zaaknummer: 200.317.773/01

Rechters: M.H.F. van Vugt, I.G.M.T. Weijers-van der Marck en L. Hamer

Advocaten: C.A. Spekschoor en L.L.A. Cox

Wetsartikelen: 1:94 (oud) BW, 1:87 BW en 1:96 lid 4 en 5 BW

RECHTSPRAAK

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen juist vastgesteld

Het gaat in deze zaak om de vraag of het recht op een militair invaliditeitspensioen – invaliditeitsmate 20,42% – juist is vastgesteld. De Raad is van oordeel dat dit het geval is. Volgens de Raad is het medisch onderzoek zorgvuldig geweest. Verder heeft de staatssecretaris voor de posttraumatische stressstoornis (PTSS) terecht een verergerend dienstverband met de uitoefening van de militaire dienst aanvaard, waarbij op de peildatum nog geen medische eindtoestand was bereikt. Voor de overige aandoeningen van appellant heeft de staatssecretaris terecht geen dienstverband aanvaard.

Appellant heeft op 21 maart 2018 gevraagd om een militair invaliditeitspensioen. Er heeft een medisch onderzoek door een verzekeringsarts plaatsgevonden, waarbij de mate van invaliditeit is vastgesteld op 9,58%.

Met een besluit van 23 april 2019 heeft de staatssecretaris de aanvraag van appellant afgewezen omdat de mate van invaliditeit minder dan 10% bedraagt. Op basis van het medisch onderzoek heeft de staatssecretaris voor de PTSS een verergerend dienstverband met de uitoefening van de militaire dienst aanvaard, waarbij op de peildatum nog geen eindtoestand was bereikt. De staatssecretaris heeft geen dienstverband aanvaard voor de overige aandoeningen van appellant.

Met een besluit van 18 december 2019 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het bezwaar van appellant gegrond verklaard en aan appellant met ingang van 22 maart 2017 een militair invaliditeitspensioen toegekend berekend naar een mate van invaliditeit van 10,83% (afgerond 11%). De staatssecretaris heeft hierbij verwezen naar een nader rapport van de verzekeringsarts en naar een rapport van de bezwaarverzekeringsarts.

De rechtbank heeft het beroep van appellant gegrond verklaard en het bestreden besluit

vernietigd voor wat betreft de vastgestelde mate van invaliditeit. De rechtbank heeft de mate van invaliditeit bepaald op 20,42%. Voor het overige heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. De rechtbank heeft overwogen dat voor de PTSS uitgegaan dient te worden van een verergerend dienstverband. Appellant wordt niet gevolgd in zijn betoog dat op de peildatum sprake was van een medische eindtoestand. De rechtbank ziet geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van het door de staatssecretaris ingenomen standpunt dat voor de overige aandoeningen (prostaatcarcinoom, perifere neuropathie en rhinitis) geen sprake is van dienstverband. Verder heeft de rechtbank geoordeeld dat met de in beroep overgelegde nadere rapportage van de bezwaarverzekeringsarts deugdelijk en inzichtelijk is onderbouwd hoe tot de in beroep gewijzigde mate van invaliditeit is gekomen.

Appellant is het met de uitspraak van de rechtbank niet eens. Kort samengevat stelt appellant zich op het standpunt dat het verrichte onderzoek onzorgvuldig is, dat ten aanzien van de PTSS sprake is van een oorzakelijk dienstverband en een medische eindtoestand en dat ook voor zijn aandoeningen prostaatcarcinoom, perifere neuropathie en rhinitis een verband met de uitoefening van de militaire dienst moet worden aanvaard, waarbij hij heeft gewezen op het werken met PX-10, blootstelling aan fijnstof en de aanwezigheid van trillingen. Volgens appellant moet de mate van invaliditeit worden vastgesteld op (afgerond) 70%.

De Raad beoordeelt of het oordeel van de rechtbank over het bestreden besluit juist is aan de hand van de argumenten die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt.

De beroepsgrond van appellant dat het onderzoek onzorgvuldig is geweest, slaagt niet. De verzekeringsarts heeft appellant in persoon gezien en hem en zijn echtgenote gesproken. Verder heeft de verzekeringsarts kennis genomen van diverse stukken, waaronder medische informatie van de huisarts en de behandelaars van appellant en informatie van de bedrijfsarts. De verzekeringsarts heeft zijn bevindingen neergelegd in een rapport van 16 april 2019. Hoewel bij dit rapport tekstueel de nodige kanttekeningen zijn te plaatsen en dit rapport daarmee geen schoonheidsprijs verdient, is wel duidelijk uiteengezet welke informatie de verzekeringsarts in zijn afweging heeft betrokken en is ook inzichtelijk hoe hij op basis van deze informatie tot zijn conclusie is gekomen. Vervolgens hebben de verzekeringsarts en de bezwaarverzekeringsarts afzonderlijk gereageerd op wat appellant in bezwaar naar voren heeft gebracht. Daarnaast heeft de bezwaarverzekeringsarts in beroep³ nog een nadere rapportage uitgebracht, waarin hij is ingegaan op de door appellant aangevoerde beroepsgronden. De bezwaarverzekeringsarts heeft niet geschroomd om de eerdere beoordeling tot tweemaal toe aan te passen en heeft in zijn rapportages op begrijpelijke wijze uitgelegd hoe hij op basis van zijn bevindingen tot zijn conclusie is gekomen. Daarmee is het onderzoek door de (bezwaar)verzekeringsartsen zorgvuldig geweest.

Het betoog van appellant dat voor de PTSS geen verergerend maar een oorzakelijk dienstverband moet worden aangenomen, slaagt niet. De (bezwaar)verzekeringsartsen komen, zowel met als zonder onderscheid tussen zogeheten T1 en T2-trauma, tot de conclusie dat uit de beschikbare (medische) informatie volgt dat het arbeidsconflict, dat na de uitzending in militaire dienst is ontstaan, een belangrijke andere oorzaak is. De PTSS is daardoor gereactiveerd en moet als een wezenlijke luxerende of verergerende component worden gezien. Met wat appellant hiertegen heeft aangevoerd, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat dit standpunt van de (bezwaar)verzekeringsartsen onjuist is. Dat appellant een normale jeugd heeft gehad en voorafgaand aan de uitzending geen klachten had, geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Dit laat immers onverlet dat de klachten van appellant die zich in verband met de dienst hebben ontwikkeld mede terug te voeren zijn op het arbeidsconflict en dus van een verergerend dienstverband sprake kan zijn.

Appellant wordt ook niet gevolgd in zijn standpunt dat voor de PTSS op de peildatum al sprake was van een medische eindtoestand. De verzekeringsarts heeft een dergelijke eindtoestand op de peildatum niet aangenomen, omdat appellant toen nog traumagerichte behandeling kreeg en ook nog een oplossing verwacht kon worden van het hiervoor genoemde arbeidsconflict dat als een in stand houdende factor kon worden aangemerkt. Dit standpunt heeft de bezwaarverzekeringarts in bezwaar en beroep⁴ onderschreven onder verwijzing naar de brieven van 9 mei 2018 en 28 augustus 2019 van de behandelend GZ-psycholoog bij Sinai. Volgens de bezwaarverzekeringarts komt uit deze informatie naar voren dat de bij appellant vastgestelde *moral injury* nog nadere behandeling behoeft als onderdeel van de PTSS-problematiek. Verder heeft de bezwaarverzekeringarts toegelicht waarom het standpunt van appellant dat bij chronische PTSS geen verbetering zou kunnen optreden onjuist is. In wat appellant heeft aangevoerd, ziet de Raad geen aanknopingspunten om aan de juistheid van de door de (bezwaar)verzekeringartsen getrokken conclusie te twijfelen.

Appellant heeft onder verwijzing naar diverse studies en documentaties betoogd dat ook voor zijn aandoeningen prostaatcarcinoom, perifere neuropathie en rhinitis een verband met de uitoefening van de militaire dienst moet worden aanvaard. De Raad ziet geen aanleiding appellant hierin te volgen. De (bezwaar)verzekeringartsen hebben zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat dit verband niet kan worden aangenomen. De informatie die appellant hiertegen heeft ingebracht, is algemeen van aard. Uit deze informatie kan niet de conclusie worden getrokken dat deze aandoeningen van appellant in verband staan met het gebruik van PX-10, blootstelling aan fijnstof en de aanwezigheid van trillingen tijdens de militaire dienst. Desgevraagd heeft appellant ter zitting verklaard dat ook zijn behandelend artsen hebben laten weten dit verband niet te kunnen leggen.

De Raad ziet geen aanknopingspunten om de in beroep vastgestelde mate van invaliditeit voor

onjuist te houden. Er is geen reden om aan de door de bezwaarverzekeringsarts, laatstelijk in beroep gemaakte, inschatting van de beperkingen van appellant te twijfelen.

Wat hiervoor is overwogen, brengt mee dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat appellant met ingang van 22 maart 2017 recht heeft op een militair invaliditeitspensioen, berekend naar een mate van invaliditeit van 20,42%.

Appellant krijgt geen vergoeding voor zijn proceskosten. Hij krijgt ook het betaalde griffierecht niet terug.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-04-2024

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2024:794

Zaaknummer: 21/3263 MPW

Rechters: J.J.T. van den Corput, Y. Sneevliet en L.M. Tobé

Advocaten: W.R.C. Adang

Wetsartikelen: 8:64 lid 5 Awb

RECHTSPRAAK

Verhoging ongemaximeerd WIA-dagloon heeft geen gevolg voor IVA-uitkering, wel voor ABP-pensioen

Docent wordt na ziekte arbeidsongeschikt. Hij maakt bezwaar tegen het besluit van het UWV. De verhoging van het ongemaximeerde WIA-maandloon in bezwaar heeft geen gevolg voor hoogte IVA-uitkering maar is wel relevant voor ABP-pensioen. Dat is geen wijziging van zijn rechtspositie in kader van Wet WIA zodat geen sprake is van herroeping in bezwaar. Hij heeft geen recht op kosten behandeling bezwaar.

Appellant is werkzaam geweest als docent. Op 23 november 2018 heeft hij zich ziekgemeld. Naar aanleiding van een aanvraag om een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) heeft het UWV appellant bij besluit van 30 november 2020 met ingang van 20 november 2020 een IVA-uitkering toegekend, omdat hij voor 80 tot 100% arbeidsongeschikt is en er geen of een geringe kans op herstel bestaat. Omdat het voor appellant vastgestelde maandloon van € 5.149,53 het maximum-WIA-maandloon van € 4.845,47 overstijgt, is de hoogte van de IVA-uitkering gebaseerd op het maximum WIA-maandloon. De bruto uitkering per maand bedraagt 75% daarvan, zijnde € 4.845,47 x 75% = € 3.634,10, inclusief vakantiegeld. Exclusief vakantiegeld bedraagt de uitkering € 3.364,94 bruto per maand.

Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen het besluit van 30 november 2020 omdat het UWV het ongemaximeerde maandloon niet juist heeft vastgesteld. Het UWV heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de seniorenverlofregeling Bevordering Arbeidsparticipatie Ouderen (BAPO). Appellant heeft in verband met dit verlof minder loon genoten in de referentieperiode. De BAPO mag geen negatieve invloed hebben op het dagloon en het maandloon. Daarom moet het ongemaximeerde maandloon van € 5.604,69 in aanmerking worden genomen.

Bij besluit van 16 februari 2021 (bestreden besluit) heeft het UWV meegedeeld dat het bezwaarschrift niet leidt tot een andere beslissing. Het ongemaximeerde WIA-maandloon is

conform het bezwaar van appellant verhoogd naar € 5.604,54. De hoogte van de

IVA-uitkering blijft echter ongewijzigd € 3.364,94 bruto per maand, exclusief vakantiegeld, omdat het verhoogde WIA-maandloon boven het maximum WIA-maandloon ligt, zodat de uitkering gebaseerd blijft op het maximum WIA-maandloon. Aldus is geen sprake van een ander materieel besluit. Omdat geen sprake is van herroeping van het primaire besluit, heeft het UWV de kosten van bezwaar niet vergoed.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat volgens vaste rechtspraak slechts sprake is van herroepen in de zin van artikel 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) indien het primaire besluit wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde rechtsgevolg. De rechtbank heeft geoordeeld dat geen sprake is van een wijziging in het met het besluit beoogde rechtsgevolg. Zowel het primaire besluit als het bestreden besluit strekt tot het toekennen van een IVA-uitkering met ingang van dezelfde datum en met dezelfde hoogte. Dat het in bezwaar verhogen van het inkomen boven het maximale WIA-maandloon gevolgen heeft voor het berekenen van de hoogte van het arbeidsongeschiktheidspensioen, betekent niet dat het bestreden besluit hierdoor gericht is op een ander rechtsgevolg dan het primaire besluit. Het gaat de rechtbank te ver om aan te nemen dat de besluiten ook zijn genomen met het oog op de hoogte van het arbeidsongeschiktheidspensioen. Ook wat betreft de eventuele berekening op grond van artikel 52, eerste lid, van de Wet WIA waarin wordt gekeken naar het dagloon alsof dat niet gemaximeerd is, is er geen sprake van een wijziging in het met het besluit beoogde rechtsgevolg. Dit artikel is van toepassing indien naast een arbeidsongeschiktheidsuitkering een inkomen wordt verworven. Hiervan is geen sprake. Omdat geen sprake is van een gewijzigd rechtsgevolg heeft het UWV het primaire besluit terecht niet herroepen en heeft het UWV terecht de kosten die appellant in bezwaar heeft gemaakt niet vergoed.

Appellant heeft in hoger beroep aangevoerd dat wél sprake is van een materieel gewijzigd besluit, waardoor het primaire besluit is herroepen vanwege een aan het UWV te wijten onrechtmatigheid in de zin van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb. Het ongemaximeerde maandloon is namelijk hoger geworden. Hoewel deze verhoging niet heeft geleid tot een verhoging van de IVA-uitkering, heeft zij wel geleid tot een wijziging van de materiële rechtspositie van appellant. Appellant heeft gewezen op uitspraken van de Raad van

15 januari 2014¹ en van 29 oktober 2014². Deze uitspraken bevestigen volgens appellant dat onder wijziging van de rechtspositie in de zin van artikel 7:15 van de Awb eveneens vallen de gevallen dat na wijziging van het primaire besluit andere rechtsgevolgen kunnen intreden dan

bij handhaving van het primaire besluit. In zijn geval zal door de verhoging in bezwaar van het ongemaximeerde WIA-maandloon, een inkomenskorting op grond van artikel 52, eerste lid, van de Wet WIA lager uitvallen. Appellant heeft voorts aangevoerd dat hij bezwaar moest maken tegen de vaststelling van het ongemaximeerde maandloon, omdat het ABP uitgaat van de juistheid van het door het UWV vastgestelde maandloon. Het ongemaximeerde maandloon is van invloed op de hoogte van het arbeidsongeschiktheidspensioen van appellant gelet op artikel 7.3 van het ABP-Pensioenreglement. Een hoger maandloon leidt tot een hoger arbeidsongeschiktheidspensioen. Appellant heeft in dit verband gewezen op de uitspraak van 9 januari 20153, waarin procesbelang wordt aangenomen als het bestreden besluit een rechtstreeks feitelijk gevolg heeft waarvan hij in een andere rechtsverhouding nadeel zal ondervinden en de in de voorliggende zaak op bestuursrechtelijke gronden te nemen beslissing voor het al dan niet intreden van dit gevolg beslissend is. Ook dit is volgens appellant reden voor herroeping en vergoeding van de kosten van het bezwaar als bedoeld in artikel 7:15 van de Awb.

Het UWV heeft verzocht om de aangevallen uitspraak te bevestigen.

De Raad oordeelt als volgt. In artikel 7:15, tweede lid, van de Awb is bepaald dat de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Zoals de Raad eerder heeft overwogen is mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van dit artikel, van herroepen in de zin van dit artikellid slechts sprake indien het primaire besluit wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg. Hiervan is in dit geval geen sprake.

In het primaire besluit van 30 november 2020 is met ingang van 20 november 2020 een IVA-uitkering toegekend, gebaseerd op het maximum WIA-maandloon van € 4.845,47. Hoewel het UWV in bezwaar het ongemaximeerde WIA-maandloon heeft verhoogd, strekt het bestreden besluit nog altijd tot een toekenning van een IVA-uitkering van dezelfde hoogte, gebaseerd op het maximum WIA-maandloon. Daarmee is het beoogde rechtsgevolg van het primaire besluit ongewijzigd gebleven en is er geen wijziging in de rechtspositie van appellant ten opzichte van het UWV opgetreden. Bij een eventuele verrekening van inkomsten op grond van artikel 52 van de Wet WIA is het ongemaximeerde dagloon een factor die van invloed is op de hoogte van de uitkering en kan daarmee op dat moment leiden tot een wijziging van de rechtspositie, in die zin dat de te betalen uitkering op een bepaald bedrag wordt vastgesteld. Bij de toekenning van de IVA-uitkering aan appellant speelde dit niet, omdat er op dat moment geen inkomsten waren en ook geen verrekening plaatsvond. De verhoging van het ongemaximeerde dagloon in bezwaar leidt dus ook in dit opzicht niet tot een gewijzigde rechtspositie van

appellant.

Op grond van artikel 7.3 van het ABP-Pensioenreglement is de hoogte van het ABP-arbeidsongeschiktheidspensioen van een WIA-gerechtigde (mede) afhankelijk van het ongemaximeerde dagloon, voor zover dat hoger is dan het maximum dagloon, waarbij het ABP uitgaat van de door het UWV berekende bedragen. Gelet hierop heeft de vaststelling van het dagloon in het kader van de WIA een rechtstreeks gevolg voor de hoogte van het ABP-pensioen, zoals bedoeld in de uitspraak van 9 januari 2015. Dit neemt niet weg dat het beoogde rechtsgevolg van het primaire besluit uitsluitend de toekenning van een IVA-uitkering aan appellant is. De Wet WIA regelt geen rechtsgevolgen voor het ABP-pensioen. Dat gebeurt in de daarvoor geldende wettelijke regelingen en reglementen. Daarom leidt de verhoging van het ongemaximeerde dagloon in bezwaar ook in dit opzicht niet tot een gewijzigde rechtspositie van appellant.

Gelet op het voorgaande is van herroepen van het primaire besluit geen sprake en is het UWV op grond van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb niet verplicht tot vergoeding van de kosten van appellant in verband met de behandeling van het bezwaar.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2024:992

Zaaknummer: 22/440 WIA

Rechters: E. Dijt, C. Karman en J.D. Streefkerk

Advocaten: R. Slager

Wetsartikelen: 7:15 lid 2 Awb en 52 lid 1 Wet WIA